

Z OBSAHU	Životopis a první promluvy Svatého otce Františka	04
	Mučedníci komunismu. P. František Tomáš Koseček OFM	07
	Rodinný život jako cesta ke svatosti	12
	Jak bude vypadat Církev zítřka? (Příloha)	I-IV

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého papeže Lva Velikého († 461)

Duch pravdy osvětluje náš rozum, a proto bychom se měli s čistým a svobodným srdcem nechat proniknout slávou kříže, která září na nebi i na zemi. Svým vnitřním zrakem bychom měli prohlédnout, co to znamená, když Pán o svém nadcházejícím umučení řekl: *Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. A dále: Nyní je moje duše rozochvěna. Co mám říci? Otče, vysvoboď mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav svého Syna. A když se z nebe ozval Otcův hlas: Oslavil jsem a ještě oslavím, řekl Ježíš těm, kteří stáli okolo: Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.*

Obdivuhodná je moc Kristova kříže, nevýslovná je sláva jeho utrpení! V kříži je místo Kristova soudu, odsouzení světa i moc Ukřižovaného. Přitáhl jsi, Pane, všechno k sobě; to, co se v jediném židovském chrámě konalo v nejasných náznacích, měl všude slavit zbožný lid všech národů v nezastržené plnosti svátosti.

[...] Protože tvůj kříž je zdrojem všeho požehnání, je příčinou všech milostí. Skrze něj se věřícím dostává v slabosti síla, v potupě sláva, ve smrti život. Už přestalo množství krvavých obětí. Všechny rozdílné oběti nahrazuje jediná oběť tvého těla a krve, protože ty jsi pravý *Beránek Boží, který snímá hříchy světa*; a naplňuješ v sobě veškerá tajemství: takže jako je jen jedna oběť místo všech, je také ze všech národů jen jedno království.

Vyznejme tedy, nejmilejší, to, co blažený učitel národů, apoštol Pavel, slavně vyhlásil, když řekl: *Na tuto nauku je spolehnuti a zaslouží si, aby se jí naprosto věřilo: Kristus přišel na tento svět, aby zachránil hříšníky.*

Benátky, chrám sv. Marka, Kupole stvoření (13. stol.). Foto: <http://www.vga.hu>

Ctít tajemství života

Pokud heslo „nové evangelizace“ nemá zůstat je prázdnou frází a zbožným přáním zmnožujícím přebytek slov, musí za touto výzvou následovat i konkrétní kroky. A jedním z mnoha konkrétních kroků při jeho realizaci je v dnešní době velmi aktuální otázka obrany života. Blahoslavený papež Jan Pavel II. jí v roce 1995 věnoval encykliku *Evangelium vitae* (Evangelium života), které se, žel, nevěnuje náležitá pozornost. Je dobré, když se k ní budeme častěji vracet, protože obsahuje právě pro tuto naši dobu mnoho závažných argumentů a prorockých upozornění.

Musíme si být jasně vědomi, že život je ten největší poklad, ale i největší zážrak, který existuje v celém rozlehlém vesmíru. Nikde kromě naší maličké pla-

nety nebyl objeven život; nejen život duchovní, inteligentní, ale ani jednoduchý život rostlinný či biologický. Svou výjimečnost si člověk uvědomoval už od počátku své existence. Od prvního úsvitu dějin byl lidský život posvátný a vzácný. Svědčí o tom například i hroby pocházející z těch nejstarších dob. Podle nedávno zesnulého kardinála J. Riese, odborníka na náboženskou antropologii, je náboženský cit člověku vrozen. Proto i úcta k životu je mu přirozeně vlastní.

Záhadu života, jeho podstatu i jeho vznik se dosud nepodařilo rozluštit. A je velmi málo pravděpodobné, spíš nemožné, že se to někdy podaří. V jisté knize, která je v těchto dnech k dispozici na trhu a shrnuje nejnovější poznatky

Dokončení na str. 2

Svatý otec František
Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Novým papežem byl zvolen kardinál Jorge Mario Bergoglio SJ

Sbor kardinálů volitelů zvolil ve středu 13. března 2013 ve večerních hodinách nového římského biskupa – papeže. Stal se jím kardinál Jorge Mario Bergoglio SJ, arcibiskup z argentinského Buenos Aires, a zvolil si jméno František.

Výsledek úspěšné volby ohlásil celému světu krátce po 19. hodině bílý kouř stoupaný z komína Sixtinské kaple a vzápětí i zvuk zvonů svatopetrské baziliky. Jméno nového papeže pak ve 20.13 hodin oznámil z hlavního balkonu baziliky francouzský kardinál Jean-Louis Pierre Tauran. Tradiční latinskou formulací začínající slovy *Annuntio vobis gaudium magnum: habemus papam...* („Oznamuji vám velikou radost: máme papeže...“) sdělil, že novým Petrovým nástupcem byl zvolen kardinál Jorge Mario Bergoglio, arcibiskup z Buenos Aires. Vybral si jméno František a bude tak vůbec prvním nositelem tohoto jména mezi papeži. Zároveň jde o prvního jezuitského papeže. Oznámení kardinála Taurana vyvolalo vlnu nadšení mezi asi 100 tisíci lidmi přítomnými na náměstí sv. Petra a na ulici via della Conciliazione.

Ve 20.22 Svatý otec František vystoupil do ložie Vatikánské baziliky a pozdravil zcela zaplněné Svatopetrské náměstí. V úvodu své promluvy poděkoval římské diecézi za přijetí a vyzval ke společné modlitbě za emeritního papeže Benedikta XVI. Pak věřící vybídl ke společnému vykročení na pouť bratrství, lásky a vzájemné důvěry a ke společným modlitbám za sebe navzájem a za celý svět, aby v něm vládlo silné bratrství. Před tím, než všem udělil apoštolské požehnání *Urbi et Orbi*, požádal věřící, aby také oni jemu u Pána vyprosili požehnání.

Pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka, který se účastnil konkláve, k volbě papeže mimo jiné poznamenal: „Konkláve dalo najevo, že Církev ví, kudy dál, že chce jít v linii Jana XXIII. a v duchu Druhého vatikánského koncilu.“ U papeže Františka vyzdvihl jeho zaměření na pastorační, citlivost k sociálním otázkám a také zájem o mladou generaci. „Důraz jezuitů na vzdělání a racionální uvažování nad aktuálními otázkami dává také tušit, že František bude papež, který bude rozvíjet ekumenismus, mezináboženský dialog, ale také dialog s hledajícími lidmi,“ řekl dále kardinál Duka.

TS ČBK, Ra Vat

Dokončení ze str. 1

ze zkoumání původu života na zemi, se zmiňuje: „Dnes můžeme tvrdit, že jsme vytvořeni z hvězdného prachu, jak se však ten prach proměnil v život, zůstává tajemstvím.“ Ano, život je a zůstane největším tajemstvím světa. A patří do naší lidské přirozenosti, pokud není nakažena pýchou, že vše, co je tajemstvím, bychom měli ctít. Ale nejvyšší si musíme cenit lidského života, jenž není v ničem srovnatelný s životem ostatních druhů a zásadně se od nich liší. Je to vrchol. Jediný člověk je schopen uvědomit si svou existenci, ale i to, že jednou tady nebude, že je smrtelný.

Když nad tím vším uvažujeme, nedá nám nepřipomenout slova blahoslaveného Jana Pavla II. z jeho encykliky *Evangelium vitae*: „Lidský život pramení z Boha, je jeho darem, jeho obrazem i stopou, účastí na jeho životodárném duchu. Proto jediným Pánem tohoto života je Bůh: člověk o něm nemůže rozhodovat podle své libovůle.“

A to je důvod, proč je třeba dělat vše, co je v našich silách, aby tento život byl už od svého početí chráněn.

Mons. Ladislav Hučko
biskup Apoštolského exarchátu
Řeckokatolické církve v České republice

První část petice proti RU-486 předána

V úterý 12. března Hnutí Pro život ČR předalo ministru zdravotnictví Leoši Hegerovi první část petice proti registraci potratového přípravku Mifegyne (RU-486). Přípravek Mifegyne slouží k usmrcení dítěte do 9. týdne těhotenství. Petici požadující zastavení registračního procesu podpořilo od počátku února 57 tisíc občanů. Ministr zdravotnictví na upozornění, že by registrace byla v rozporu s naším právním řádem, předkladatele petice ujistil, že se problematice bude věnovat. Hnutí Pro život ČR se zároveň s ministrem Leošem Hegerem předběžně domluvilo na spolupráci v oblasti osvěty, aby se ženám uvažujícím o umělém potratu dostala praktická nabídka pomoci.

Do protestů se zapojila i část lékařské veřejnosti, která upozorňuje nejen na vyšší zdravotní rizika, ale i na hlubší dopady na psychiku žen.

HPŽ ČR

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Ikona Panny Marie Čenstochové dorazila do Fatimy

V sobotu 2. března skončila pouť kopie čenstochovské ikony po Španělsku. Ve městě Bajadoz ikonu převzala portugalská delegace zastupující Světový apoštolát Fatimy. Panna Maria ve své čenstochovské ikoně opustila Badajoz za doprovodu místní policie a vstoupila do Portugalska, aby se pak zastavila ve městě Campo Maior, kde ji na hlavním náměstí přivítalo asi 1000 lidí spolu s duchovními a městskými funkcionáři.

Večer 3. března černá madona dorazila do Fatimy a byla umístěna do byzantské kaple v centru Světového apoštolátu Fatimy „Domus Pacis“. Ve čtvrtek 7. března se ikona přesunula do fatimské svatyně, do tzv. malé kaple Zjevení, kde se konala modlitba růžence na úmysl obrany života a rodiny. V březnu ikona navštíví portugalská města.

Hlavní oslavy spojené s návštěvou čenstochovské ikony ve fatimské svatyni se budou konat v neděli Božího milosrdenství 7. dubna 2013. A v pondělí 8. dubna, kdy se letos slaví Den posvátnosti života (slavnost Zvěstování Páně), se ikona dotkne Atlantského oceánu, a tím bude ukončena první etapa pouti od pobřeží Tichého oceánu přes celý svět na obranu života.

Pouť začala 15. června ve Vladivostoku. Od té doby ikona bez přestání putuje. Portugalsko je 24. zemí, kterou navštíví. Putování čenstochovské ikony „od oceánu k oceánu“ bylo zahájeno 28. ledna 2012 dotykem kopie ikony a originálu na Jasně Hoře a požehnáním arcibiskupa Stanislawa Nowaka.

Během pouti se s Matkou Boží setkaly více než 4 miliony lidí. Předpokládá se, že skutečná trasa (z Čenstochové) dosáhne 65 tisíc kilometrů. Ještě nikdy předtím se nekonala tak velká pro-life kampaň! Po celou dobu pokračují modlitby, jsou pronášena skvělá kázání, konají se setkání pro-life aktivistů a další doprovodné akce. Bylo distribuováno kolem 250 tisíc letáků v 15 jazycích. Na všech místech se obnovuje „úkon svěření ochrany civilizace života a lásky do rukou Panny Marie“.

HLI

Přes 100 tisíc lidí se v Portoriku účastnilo pochodu na obranu manželství

V pondělí 18. února se před budovou parlamentu v portorickém hlavním městě San Juan sešlo víc než 100 tisíc lidí na obranu manželství a rodiny proti navrhovanému zákonu o svazcích homosexuálů. Pochod, který uspořádala organizace Puerto Rico for the Family, spojil křesťany různých vyznání i členy nenáboženských pro-life a pro-rodinných skupin. Média odhadovala, že pochod měl 100–200 tisíc účastníků, což je pro Portoriko, ostrov s 3,6 milionu obyvatel, rekord.

Předseda organizace United Ministry for the Family Dr. Cesar Vasquez Muniz řekl, že tato demonstrace je reakcí na ohrožení manželství a rodiny a aktem na obranu práv a ochranu dětí. Biskup Daniel Fernandez Torres z Arciba, který se pochodu na obranu rodiny zúčastnil, řekl, že když společnost rozloží tradiční rodinu, je odsouzena ke zkáze a zničení.

Portorický Senát a Sněmovna reprezentantů v současné době projednávají návrh zákona, který by legalizoval svazky homosexuálů, umožnil by stejnopohlavním párům adoptovat děti a změnil by školní osnovy týkající se rovnosti pohlaví. Organizátoři pochodu prohlásili, že tyto návrhy jsou legislativním útokem na svobodu svědomí, svobodu projevu a náboženského vyznání. Přijetí těchto zákonů by položilo základ pro právní diskriminaci církve a křesťanů a vedlo by k odstranění křesťanských hodnot z právních předpisů, které na ostrově platí.

Sedmdesát procent Portoričanů se označuje za katolíky, zatímco zbývajících třicet procent většinou náleží k různým protestantským denominacím.

CNA

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

S vděčností přijímáme od Boha dar nového papeže – Svatého otce Františka. Modlitby miliardy katolíků se zúročily a před námi stojí nový pastýř Církve a služebník služebníků Božích. Jaký bude? Jak nás povede? Jak bude ve světě reprezentovat a také ukazovat našeho Pána Ježíše Krista? Jak nás bude upevňovat v katolické víře? Tyto a další otázky nám probíhají hlavou.

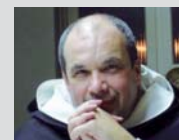
Zároveň jsme však plni radostné důvěry, že právě papež František je Božím vyvoleným. Církev zůstává spojena s Kristem svou Hlavou a oduševňována Duchem Svatým, který zajišťuje její identitu, jednotu a neomylnost. A nový Svatý otec je od nich povolán do služby. Obdržel Petrova charisma k vedení, posvěcování, vyučování a napomínání nás všech. Stal se čerstvým držitelem klíče od nebeského království, aby otevíral všem, kdo Kristu uvěřili a touží vstoupit.

Již první vystoupení papeže na balkóně Svatopetrské baziliky vyjevilo jeho otevřenost, srdečnost, pokoru a zbožnost. A také jeho úzký vztah k Matce Boží – Panně Marii. K ní se vydal hned následující den a jistě do jejích rukou vložil nejen obyvatele Říma, ale i všechny katolíky, všechny lidi a svůj pontifikát. Papežova služba je univerzální, podobně jako je univerzální poslání našeho Pána.

Z drobných střípků můžeme dál skládat obraz Svatého otce. Odmítl honosnou limuzínu a jel obyčejným autem. To není nějaké laciné gesto. Jeho dosavadní prostý a skromný způsob života je již obecně znám. Papež František nám svým příkladem pomáhá uvolnit vazby na luxusní věci a moderní vymoženosti, abychom mohli být svobodnější a více Kristovi. Vymanění ze závislosti na věcech je důležité i pro zpevnění víry, růst lásky a pro ochotu vydávat před druhými svědectví o milujícím Bohu.

Ve světě se rozsvítil nový maják. Tam, kde je papež – skála, tam je Kristova Církev. Tam je i Kristus a jeho božská nauka v plnosti. *Deo gratias.*

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

ŽIVOTOPIS SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA

Svatý otec František
Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Kardinál Jorge Mario Bergoglio SJ, arcibiskup Buenos Aires v Argentině, se narodil 17. prosince 1936 v piemontské rodině otci Mariovi, zaměstnanci železnic, a matce Regině Sivori, v domácnosti, kteří měli celkem pět dětí. Vystudoval střední chemicko-technologickou školu, ale potom zvolil kněžství a vstoupil do semináře ve Villa Devoto. 11. března 1958 vstoupil do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova, vykonal humanistická studia v Chile a roku 1963 zpět v Buenos Aires dosáhl magisterského stupně ve filosofii na Filosofické fakultě koleje „San Jose“ v San Miguel.

Mezi lety 1964 a 1965 působil jako učitel literatury a psychologie v koleji Neposkvrněné ze Santa Fe a roku 1966 učil tytéž předměty v koleji Salvátor v Buenos Aires. Od roku 1967 do roku 1970 studoval teologii na Teologické fakultě v koleji „San Jose“ v San Miguel, kterou úspěšně absolvoval. 13. prosince 1969 byl vysvěcen na kněze. V letech 1970–1971 vykonal tzv. třetí probaci (závěrečnou etapu jezuitské formace) v Alcalá de

Henares (Španělsko) a 22. dubna 1973 složil definitivní řeholní sliby. Byl novicmistrem ve Villa Barilari, San Miguel (1972–1973), vyučoval na Teologické fakultě, byl konzultorem provincie a rektorem koleje. 31. července 1973 byl na šest let jmenován provinciálem Argentinské jezuitské provincie. Mezi lety 1980 a 1986 byl rektorem koleje a Filosofické a Teologické fakulty tamtéž a zároveň farářem ve farnosti sv. Josefa v diecézi San Miguel. V březnu 1986 odešel do Německa, kde dokončil doktorská studia, a představení jej určili do koleje Salvátor, odkud přešel do jezuitského kostela v městě Cordoba jako zpovědník a spirituál.

20. května 1992 jej Jan Pavel II. jmenoval titulárním biskupem v Auca a pomocným biskupem v Buenos Aires. 27. června téhož roku přijal v katedrále v Buenos Aires biskupské svěcení z rukou kardinála Antonia Quarracina, apoštolského nuncia, mons. Balda Calabreseho, a biskupa z Mercedes-Luján, mons. Emilia Ogňénoviče.

3. června 1997 byl jmenován arcibiskupem koadjutorem v Buenos Aires a 28. února 1998 po smrti kardinála Quarracina se stává arcibiskupem hlavní-

ho města a tak také primasem Argentiny. Od 6. listopadu téhož roku je také ordinářem pro věřící východního ritu, kteří nemají vlastního ordináře.

Jan Pavel II. jej jmenoval kardinálem na konzistoři 21. února 2001 s titulárním kostelem sv. Roberta Bellarmina.

Jako kardinál byl generálním relátorem 10. generálního zasedání biskupské synody v říjnu 2001. Účastnil se konkláve 18. a 19. dubna 2005. Byl také členem posynodální rady XI. generálního shromáždění biskupské synody ve dnech 2.–23. října 2005. Působil ve vatikánských Kongregacích pro bohoslužbu, klérus a instituty zasvěceného života; dále v Papežské radě pro rodinu a Papežské komisi pro Latinskou Ameriku.

V Církvi v Argentině byl velkým kancléřem Katolické argentinské univerzity, předsedou biskupské komise pro Papežskou univerzitu v Argentině; moderátorem národního církevního soudu druhé instance a moderátorem interdičzního soudu v Buenos Aires. Od listopadu 2005 do listopadu 2011 byl předsedou biskupské konference Argentiny.

*P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana*

Urbi et Orbi. Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

PUTOVAT, BUDOVAT A VYZNÁVAT JEŽÍŠE KRISTA UKŘIŽOVANÉHO

První promluvy Svatého otce Františka

Svatý otec František nás pozval na společnou pouť bratrství, lásky a důvěry a zároveň vybídl k odvaze nést Pánův kříž.

Urbi et Orbi

Po svém zvolení vystoupil Svatý otec František na balkon vatikánské baziliky, aby odsud pozdravil shromáždění a udělil všem své apoštolské požehnání *Urbi et Orbi*. Před samotným požehnáním se k lidem obrátil následujícími slovy:

„Dobrý večer, bratři a sestry, víte, že povinností konkláve bylo dát Římu nového biskupa. Vypadá to, že mí bratři kardinálové si pro něj došli téměř na kraj světa, ale teď jsme tady. Děkuji za vaše přijetí – římská diecéze přijímá svého biskupa. Děkuji.

Především bych se chtěl pomodlit za našeho emeritního biskupa Benedikta XVI. Modleme se za něj všichni společně, aby mu Pán žehnal a Panna Maria jej ochraňovala. (Následovala společná modlitba *Otče náš, Zdrávas Maria a Sláva Otcí*.)

A nyní – biskup a lid – zahajme tuto pouť. Pouť římské církve, která v lásce předsedá všem církvím, pouť bratrství, lásky a vzájemné důvěry. Stále se za sebe modleme, jeden za druhého. Modleme se za celý svět, aby v něm vládlo silné bratrství. Přeji vám, aby tato pouť Církve, kterou dnes začínáme, a pouť všech, kteří mi budou pomáhat – můj kardinál vikář, který je zde přítomen –, přinášela plody v evangelizaci tohoto natolik krásného města. Nyní bych vám chtěl dát požehnání, avšak ještě předtím vás požádám o jednu laskavost. Předtím, než biskup požehná lidu, vás prosím, abyste se vy modlili k Pánu, aby mi požehnal. Modlitba lidu, který prosí o požehnání pro svého biskupa. Useberme se v tichosti v této vaší modlitbě – nade mnou.“

Po udělení požehnání se Svatý otec se shromážděním rozloučil: „Bratři a sestry, než odejdu, mnohokrát vám děkuji za přijetí. Modlete se za mne a brzy na viděnou! Brzy se setkáme – zítra se chci jít modlit

Giotto di Bondone: Ukřižování (1325). Foto: Wikipaintings

Chceme-li jít vpřed, musíme mít odvahu nést Pánův kříž, budovat Církev na Pánově krvi a vyznávat jedinou slávu Krista Ukřižovaného.

k Panně Marii, aby ochraňovala celý Řím. Dobrou noc a hezky si odpočiňte!“

Homilie v Sixtinské kapli

Následující den v pět hodin odpoledne slavil nový Petrův nástupce v Sixtinské kapli Apoštolského paláce mši svatou se všemi kardinály voliteli. V latinské liturgii mše za Církev zazněla čtení v italštině. Také spatra pronesená homilie papeže Františka byla v řeči papežových rodičů:

„Ve třech čteních, která jsme slyšeli, patříují společné téma: pohyb. V prvním čtení jde o pohyb putování, ve druhém

o pohyb budování Církve a ve třetím, tedy v evangeliu, o pohyb vyznávání. Putovat, budovat a vyznávat.

Putování: Jakubův dome, vyjdi v Pánově světle. To je první věc, kterou řekl Bůh Abrahámovi. Kráčeť v mé přítomnosti a budeš bez úhony. Když se zastavíme, nejde to. Je třeba kráčeť stále v přítomnosti Páně, ve světle Pánově a snažit se žít v oné bezúhonnosti, kterou Bůh požadoval od Abraháma ve svém zaslíbení.

Budovat. Budovat Církev. Hovoří se o kamenech. Kameny jsou tuhé, ale živé, pomazané Duchem Svatým. Církev, Kristova nevěsta je budována na onom nárožním kameni, kterým je sám Pán, pohybem našeho života.

Třetí pohyb je vyznávání. My můžeme putovat, kolik chceme, můžeme toho spoustu vybudovat, ale pokud nebudeme vyznávat Ježíše Krista, nepůjde to. Staneme se ONG (*organización no gubernamental* – nevládní organizace, pozn. red.), ale nebudeme Církví, Pánovou nevěstou. Když se nekráčí, stojí se. Když se nestaví na kamenech, co se stane? Stane se to, co se stává dětem na pláži, když staví hrady z písku. Všechno se zhroutlí, nedrží to pohromadě. Když se nevyznává Ježíš Kristus – napadají mne slova Léona Bloye: ‚Kdo se nemodlí k Pánu, modlí se k ďáblu‘ –, když se nevyznává Ježíš Kristus, vyznává se světáckost ďábla, světskost demona. Kráčeť, budovat-stavět a vyznávat. Věc však není vždycky tak jednoduchá, protože během putování, při budování a při vyznávání někdy dojde k otřesům, nastanou hnutí, která nepohánějí vpřed, ale stahují nás nazpět.

Evangelium pokračuje touto zvláštní situací. Samotný Petr, který Ježíše Krista vyznal, mu říká: ‚Ty jsi Kristus, Syn živého Boha. Půjdu za tebou, ale nemluvme

o kříži. To tam nepatří. Budu tě následovat v jiných možnostech, bez kříže. Když kráčíme bez kříže, když budujeme bez kříže a když vyznáváme nějakého Krista bez kříže, nejsme Pánovými učedníky, jsme svěťáky, jsme biskupy, kněžími, kardinály, papeži, ale nikoli Pánovými učedníky.

Chtěl bych, abychom všichni po těchto dnech milosti měli odvahu – právě odvahu – putovat v Pánově přítomnosti, s Pánovým křížem, budovat církev na Pánově krvi, která je prolita na kříži, a vyznávat jedinou slávu Krista Ukřižovaného. A tak půjde církev vpřed.

Přeji nám všem, aby se nám od Duha Svatého na přímluvu Naší Paní, naší Matky, dostalo této milosti: putovat, budovat, vyznávat Ježíše Krista Ukřižovaného. Kéž se tak stane.“

Radio Vaticana

TAJEMSTVÍ PAPEŽE FRANTIŠKA

Foto: <http://vaticanvisitor.files.wordpress.com>

Prozřetelnost vskutku nešetří nečekanými událostmi. Když jsem před měsícem musel sebe i čtenáře přesvědčovat o rozhodnutí Benedikta XVI., dospěl jsem k tomu, že je třeba důvěřovat papežovu svědomí. Dnes, po konkláve, nejsem v situaci o mnoho lepší. Benedikt XVI. odešel kvůli věku a kardinálové zvolili téměř jeho vrstevníka. Na vysvětlení své demise bývalý papež tvrdil, že svět dnes žije rychlým tempem a že je potřeba umět s ním komunikovat. Nyní se ukazuje, že novým Petrovým nástupcem se stal kardinál, který se médiím důsledně vyhýbá. Do té míry, že jsem v archivu Vatikánského rozhlasu nenašel ani jedinou jeho promluvu nebo rozhovor. Viděno povrchně, neobdařil Pán Bůh kardinála Bergoglia ani zvláštním charismatem, které by na první pohled přitahovalo zástupy. Nebudu tedy skrývat, že když zaznělo jméno nového papeže, ztuhl jsem překvapením. Podobná byla koneckonců reakce mnoha lidí na náměs-

tí sv. Petra. Většina z nich slyšela jméno argentinského kardinála poprvé. V ještě paradoxnější situaci se ocitli jezuité. Přestože nový papež vstoupí do dějin jako první člen Tovaryšstva Ježíšova na Petrově stolci a je věrným synem svatého Ignáce z Loyoly, v 70. letech se nepohodl se zpolitizovaným mainstreamem svých latinskoamerických společenství do té míry, že ještě o dvacet let později jej před již připraveným vyloučením z řádu na poslední chvíli uchránilo jen biskupské jmenování.

Podobně jako před měsícem stálo jistou námahu spolehnout se na papežovo svědomí, snažím se dnes důvěřovat svědomí kardinálů. Dalo by se je jistě podezřívat, že se vydali snažší cestou a začali prosazovat kandidáta, který byl na minulém konkláve hlavním konkurentem Josepha Ratzingera. Od kardinála Bergoglia mohli očekávat, že se stane Janem XXIV., otevře okna světu, provětrá kurii, vytvoří obraz skromné církve,

otevřené pro chudé, jež není jen evropská a rozvíjí se jinde než na Starém kontinentu. Tato zjednodušená motivace skutečně mohla provázet některé kandidáty. Domnívám se však, že nebyla dominantní. Ačkoli kardinálové vskutku nevynášejí neomylné soudy jako papež, myslím, že si důvěru zasluhují. Tím spíše, že za svou volbu ručí vlastní duší. Svůj hlas totiž odevzdávají před Michelangelovým vyobrazením Posledního soudu, se slovy, že jde o volbu provedenou před Kristem, který je bude soudit. Všichni kardinálové, kteří se konkláve někdy zúčastnili, shodně přiznávají, že právě tento eschatologický kontext konkláve na ně působil velmi mocně. Už proto jsem přesvědčen, že volící kardinálové si zasluhují důvěru. Existují hluboké důvody, kvůli nimž byl kardinál Bergoglio zvolen Petrovým nástupcem. Postupem času je poznáme, ale ke slovu přicházejí už nyní. Ukazuje se, že František je dalším papežem radikálního kristocentrismu, tentokrát prožívaného především v pastorační rovině. „Kdo se nemodlí k Pánu, modlí se k ďáblu“ – řekl ve svém prvním kázání slovy francouzského filozofa Léona Bloye.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

Pán Bůh nás opět překvapil. Dal nám papeže, kterého jsme nečekali, a jistě nám dá také pochopit proč.

PETROVA SLUŽBA – OSOBA A INSTITUCE

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

„My“ Církve začíná jménem toho, který jmenovitě a jako osoba poprvé pronesl vyznání Kristu: „Ty jsi Syn živého Boha“ (Mt 16,16). Primát se kupodivu obvykle spojuje s veršem Mt 16,17, zatímco v pohledu prvotní Církve je k pochopení celku rozhodující verš šestnáctý: Petr se stává skálou jako nositel Kréda, své víry v Boha, jež byla konkrétně vírou v Krista jako Syna, a právě tím je vírou v Otce, a tedy vírou trinitární, kterou může zprostředkovat pouze Boží Duch [...] Verše 17–19 se v pohledu prvotní Církve jeví jen jako výklad 16. verše. Modlit se Krédo není nikdy vlastní dílo člověka, a tak ten, jenž v poslušnosti vyznání říká, co sám od sebe není s to říkat, může také konat, co jeho síly přesahuje, a stávat se tím, kým by se vlastními silami nikdy nemohl stát. V tomto pohledu nevzniká rozpor, jenž byl nejprve naznačen u Augustina a od 16. století ovládá scénu teologie; zde se totiž nabízí alternativa: Je Petr jako *osoba* základem

Předání klíčů, Kniha perikop Jindřicha II. (11. stol.)
Foto: Wikimedia Commons

Církve, nebo je základem Církve *vyznání*? Odpověď zní: Vyznání existuje pouze jako osobně vyřčené, a proto je vyznání vázáno na osobu. Obráceně základem není takřka metafyzicky-neutrálně nazíraná osoba, nýbrž osoba jako nositel vyznání – jedno

bez druhého by nemohlo naplnit smysl toho, co bylo míněno.

[...] Jednota „My“ křesťanů, kterou Bůh založil v Kristu skrze Ducha Svatého pod jménem Ježíše Krista a stvrdil svědectvím jeho smrti a zmrtvýchvstání, je ze své strany udržována osobními nositeli, kteří jsou zodpovědní za jednotu, a představuje se ještě jednou zosobněná v Petrovi – v Petrovi, který dostává nové jméno, a potud je vyzdvižen nad ono pouze své, avšak právě ve svém *jménu*, skrze něž je jako osoba volán k osobní odpovědnosti. Ve svém novém jménu, překračujícím historického jednotlivce, se Petr stává institucí, která prochází dějinami (neboť také toto, možnost pokračovat a samo pokračování, je obsaženo v novém pojmenování), ale přece tak, že tato instituce může existovat jen jako osoba a se jmenovitou a osobní zodpovědností.

<http://www.dbk-shop.de>

Přeložil P. Josef Koláček SJ

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Kněží a řeholníci zemřelí ve věznicích a táborech nucené práce

Jedním z duchovních, kteří zemřeli na následky utrpení prožitého v komunistickém koncentračním táboře pro řeholníky, byl i františkán P. František Tomáš Koseček, převor kláštera v Chebu.

Klikatá cesta ke kněžství

Pocházel ze Slavičína u Valašských Klobouků ze zemědělské rodiny a narodil se 18. června 1917. Matka mu zemřela v šesti měsících, otec se však znovu oženil a z tohoto nového otcova manželství měl František šest sourozenců. Jeho otec se později stal v obci starostou. Do obecné školy začal František chodit v roce 1923 a po vychození pěti tříd jej otec poslal na jezuitské gymnázium na Velehradě s přáním, aby se stal knězem. Zde v sekundě onemocněl a rodiče jej

vzali domů do Slavičína. Po uzdravení se na gymnázium už nevrátil, ale nastoupil na měšťanskou školu ve Slavičíně. Poté nastoupil do učení v drogérii ve Slavičíně a vyučil se v roce 1934. V následujícím roce se vrátil na jezuitské gymnázium na Velehrad do tercié a pak přešel na arcibiskupské gymnázium v Kroměříži. Z gymnázia byl vyloučen kvůli přestupku z dnešního pohledu úsměvnému – psaní milostného dopisu dívce. Ve své složité studijní cestě po gymnáziích pokračoval na Slovensku v Nitře. V srpnu 1938

vstoupil do noviciátu františkánského řádu v Kadani a ukončil jej v září 1939 v Hájkách u Prahy. Nato odešel do kláštera do Prahy a soukromě dokončil gymnaziální studia v roce 1941 maturitou. Teologická studia absolvoval na arcibiskupském teologickém institutu v Praze a 27. června 1945 byl vysvěcen na kněze.

V červnu 1946 dokončil svá teologická studia, to již za svého působení v klášteře Hejnicích. V červenci 1947 byl přeložen do kláštera do Kadaně, kde spravoval jako administrátor farnosti Klášterec nad

Ohří, Rašovice, Pernštejn a Okounov. Kromě toho vyučoval náboženství na školách v Kadani i ve svěřených farnostech. Působil v klášteře v Kadani a od září 1948 se stal kvardiánem klášteře v Chebu.

Pétepákem

V dubnu 1950 byl spolu s ostatními spolubratry internován v centralizačním klášteře v Hejnicích, pak převezen do soustředovacího střediska v Bohosudově a od září 1950 nastoupil na vojnu k jednotkám PTP. Postupně prošel s jednotkou řadu míst, např. Hajniky a Plavecké Podhradie. Otec Tomáš pracoval s ostatními na stavebních pracích, později byl kuchařem. Také se podílel na skrytém náboženském životě – sloužení mší, zpovídání laiků. 16. září 1952 byl s dalšími františkány u jednotky PTP 54 Komárno zatčen. Zatčení františkány byli jako vojáci vyslýcháni nejprve vojenskými vyšetřovateli v pověstném „Domečku“ na Hradčanech a pak převezeni do Ruzyně.

Tamější podmínky jsou zachyceny ve vzpomínce spolubratra otce Donáta Žilinského těmito slovy: „Dlouho jsme museli stát u zdi se zavázanýma očima. Pak mne hodili do cely a poučili, jak se mám chovat. Nastaly výslechy. Uplynul rok a já stále byl ve vazbě u kapucínů i s otcem Norbertem... Otec Tomáš to musel mít daleko horší. Vozili ho se zavázanýma očima a s řetízkama na ruku až do Chebu do klášteře a násilím a bitím ho nutili, aby vyjevil, kde skryl poklady, zbraně... Do cely mu dali chlapíka-podrazáka, který stále nadával na komunisty, aby Tomáše svedl k nadávkám. Otec Tomáš se při výsleších jen bránil: dejte mi pokoj, jsem nevinný.“

Žít řeholní život je trestné

28. ledna 1954 byl P. Koseček odsouzen spolu s osmi spolubratry u Vyššího vojenského soudu v Praze za ilegální řádovou činnost u jednotek PTP pro trestný čin velezrady na šest let. P. Koseček byl postaven do čela celé skupiny a označen za jejího vůdce. Byl odsouzen za rozmnožování, čtení pastýřských listů v červnu roku 1949 a exkomunikačního dekretu. Dále také proto, že v Chebu v říjnu 1948 poradil dvěma mužům prchajícím do zahraničí cestu ke hranicím a dal jim mapu a že věděl o neuskuteč-

ném plánu spolubratra P. A.V. Zlámalu o odchodu za hranice, který mu však rozmlouval. Hlavní „trestnou činností“ této skupiny františkánů byla pro vyšetřovatele skutečnost, že pokračovali dále v době soustředění i u PTP v řeholním životě, což bylo hodnoceno jako „velezrádná protistátní činnost“.

P. František Tomáš Koseček OFM. Foto: archiv autora

Byl bratrský, ohleduplný a vždy ochotný pomoci. Do poslední chvíle byl velmi aktivní a měl touhu kněžsky působit.

Po odsouzení byl P. Koseček nejprve vězněn ve Valdicích, následně pracoval ve výkonu trestu v uranových dolech ve Rtyni v Podkrkonoší. Zde se u něj v roce 1956 následkem práce ve vysoce radioaktivním prostředí objevilo rakovinné onemocnění. Byl převezen na Pankrác a následně léčen v nemocnici v Uherském Hradišti. Pro beznadějnost svého zdravotního stavu byl propuštěn domů k rodičům do Slavičína u Valašských Klobouků. V posledních měsících života ho navštěvovali i spolubratři z celé republiky, pokud byli na svobodě, a snažili se ho povzbuzovat. 30. října 1956 P. Tomáš Koseček zemřel. Jeho pohřbu se přes nevoli úřadů zúčastnilo velké množství věřících a kolem stovky kněží. Je pohřben na hřbitově ve Slavičíně.

P. Tomáš ve vzpomínkách

O konci života P. Kosečka se nám zachovalo několik svědectví. P. J. Pavlík SJ uvádí: „Úmrtí na Tmavém dole v řadách kněží byla dvě. Jedno radioaktivitou. Na noze mladého františkána-kněze se objevila zvláštní vyrážka. Byl poslán na vyšetření, pak na Pankrác, ale brzy v nemocnici v Uherském Hradišti zemřel.“

Sourozenec P. Tomáše Oto Koseček vzpomíná: „Františkány dali na vojnu. O tom nám pak Tomáš říkal, že do rána měli pod posteleva nějaké letáky proti komunismu. Že se tam pohybovala nějaká ženská, která je měla roznášet. Pak je pozavírali a poslali kopat uran. Narostla mu boule, kterou mu operovali. V roce 1956 byl propuštěn do nemocnice v Uherském Hradišti na ozařování. Pak ho v červenci propustili domů. Doma koncem října 1956 zemřel. Bylo mu 39 let. Co byl doma, tak ho každou noc navštěvovali kněží františkány.“

Také spolubratr P. Benedikt Holota OFM se s nemocným P. Tomášem několikrát setkal: „Od spolubratrů vím, že ve Rtyni na Tmaváku pomáhal po práci vězňům ve skladu. Byl bratrský, ohleduplný a ochotný pomoci. Navštívil jsem ho po jeho převezení do nemocnice v Uherském Hradišti v létě 1956. Říkal jsem mu, že se mi podařilo sehnat nějaké nové náboženské knihy a materiály. Živě se o to zajímal a žádal mě, abych mu je také zajistil. Říkal, že by se mu mohly hodit, protože měl naději, že by se mohl uzdravit. Do poslední chvíle byl velmi aktivní a měl touhu kněžsky působit. Když někdo z pacientů v nemocnici žádal o kněze, když to bylo možné, nechal se k němu na posteli převést a kněžsky mu posloužil. Pak jsem ho navštívil několik týdnů před smrtí u rodičů ve Slavičíně. Byl už velmi unavený. Rakovinné metastázy měl v celém těle. Na krku měl rakovinnou bouli o velikosti vejce. Trpělivě snášel bolesti. Tomáš byl tiichý, skromný, opravdový františkán.“

Vojtěch Vlček

Další díl v čísle 8/2013

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

JAK BUDE VYPADAT CÍRKEV ZÍTŘKA?

Přednáška Josepha Ratzingera z roku 1969

Na dnešní Církev doléhají těžké zkoušky. V závěru pontifikátu Benedikta XVI. se ještě vystupňovaly: sexuální skandály, aféra Vatileaks a ostatně i zcela neočekávané odstoupení papeže. Je zajímavé, že Benedikt XVI. ještě jako Joseph Ratzinger tuto krizi předvídal již na konci 60. let 20. století. A jak charakterizoval Církev zítřka, jež z této krize povstane?

Teolog není věstec ani futurolog, který stanovuje předpoklady budoucnosti ze zjištěných činitelů přítomnosti. Jeho poslání se dalekosáhle vymyká pouhému sčítání činitelů. Může se však věnovat futurologii, ovšem takové, která není věštěním, nýbrž určuje, co je zjištělé, a ponechává otevřeno, co zjistit nelze. Protože víra a Církev sahají do hlubin člověka, z nichž vystupuje vždy znovu něco tvořivě nového, nečekaného a neplánovaného, zůstává jejich budoucnost zahalena i ve věku futurologie.

Kdo by býval mohl při smrti Pia XII. předpovídat Druhý vatikánský koncil nebo pokoncilní vývoj? Anebo kdo by se byl odvážil předpovídat První vatikánský koncil, když v roce 1799 Pius VI., vlečený jednotkami mladé francouzské republiky, umíral ve Valence jako zajatec? A přece tři roky před tím jeden z direktorů oné republiky napsal: „Tahle stará modla bude zničena. Tak tomu chce svoboda a filosofie... Jest si přáti, aby Pius VI. ještě dva roky žil, aby filosofie měla čas dokončit své dílo a tohoto lámu Evropy zanechat bez nástupce.“ Zdálo se, že to dospělo už tak daleko, hovořilo se o pařežství, které zaniká a vlastně již definitivně odumřelo.

Opatrnost v prognózách

Budme tedy velmi opatrní v prognózách. Stále ještě platí slovo Augustinovo, že člověk je propast a co z ní vystupuje, nemůže nikdo bezpečně vědět předem. A kdo věří tomu, že Církev je určována nejen lidskou hlubinou, nýbrž sahá do větší, nekonečné hlubiny Boží, ten má obzvláště dobrý důvod držet se zpátky v předpovědích, jejichž naivní vševě-

Andrea di Bartolo: Cesta na Kalvárii (1420)
Foto: Wikimedia Commons

Budoucnost tvoří jen ten, kdo nasazuje sebe sama. Kdo chce jenom poučovat a rád by předělával jenom ty druhé, zůstává neplodný.

doucnost může být projevem naproste neznalosti dějin.

Má však naše téma vůbec nějaký smysl? Může mít smysl, budeme-li si vědomi jeho mezí. Právě v dobách silných dějinných otřesů, kdy se zdá, že všechno, co dosud existovalo, se rozpadá, a všechno vypadá úplně nově, potřebuje se člověk nad dějinami zamyslet. A to uvede na pravou míru přítomnost zveličenou až nereálně, znovu uvede člověka do spořádaného dění, které se sice neopakuje, avšak neztrácí svou jednotu, ani kontinuitu.

Pohled do dějin Církve je nutný

Teď byste mohli říci: slyšeli jsme dobře, zamyslet se nad dějinami? To přece znamená hledět do minulosti a odtud máme čekat předpověď budoucnosti? Slyšeli jste dobře, ale mám za to, že dobře chápané zamyšlení nad minulostí obsahuje obojí, tedy ohlédnutí zpět za tím, co bylo, a z toho také zamyšlení nad možnostmi a úkoly toho, co přijde. Tyto možnosti a úkoly se mohou stát tím zřetelnější, čím větší kus cesty přehlédneme a nezůstaneme naivně vězet v pouhé přítomnosti. Pohled nazpět sice nedá žádnou předpověď budoucnosti, ale ohraničí zdání toho, co je zcela jednorázové. Zároveň ukáže, že to sice není totéž, ale umožní porovnání s tím, co už tu bylo. V tom, čím se liší minulost od přítomnosti, tkví nejistota našich výroků i novost našich úkolů.

Srovnání s obdobím modernismu

Dnešní situaci naší Církve lze nejlépe porovnat s obdobím tzv. modernismu na přelomu 19. a 20. století, s koncem období rokoka a definitivním vpádem novověku v podobě osvícenství a francouzské revoluce. Krize modernismu nebyla zcela překonána, spíše jen přerušena směrnicemi Pia X. a změněnou duchovní situací po první světové válce. Současná krize je jen znovuoživením toho, co tehdy začalo. K porovnání se nám nabízejí dějiny Církve i teologie doby osvícenské. Kdo se podívá blíže, užasne nad mírou podobností mezi tehdejšími a dnešními děny. Osvícenství jako dějinná epocha dnes sice dobrou pověst nemá. Dokonce i ten, kdo se odhodlá vydat po stopách tehdejších časů, nechce platit za osvícence, ale distancuje se od příliš zjednodu-

šeného realismu oné doby, pokud si dá práci sesbírat minulé události.

Teď tedy první analogie. Spočívá v rozhodném odvratu od dějin, které jsou považovány už jen za skládku starého haraburdí, které nemůže být v úplně novém dnešku nijak užitečné. Je to vítězná sebejistota, že dnes už se nic nemůže odvíjet podle starých tradic, nýbrž ve všem se bude jednat racionálně. Ve srovnání s dneškem udivuje především zajímavá shoda používání pojmu racionalita. I přes tyto, podle mne negativní skutečnosti bychom se však přece jen mohli podívat na jedinečnou směsici jednostranností i dobrých námětů, jež spojují včerejší a dnešní osvícence. Dnešní situace se totiž nejeví zas tak úplně nová, aby nesnesla žádné srovnání s dějinami.

Osvícenství má svoje vlastní liturgické hnutí, které se snažilo zjednodušit liturgii až na její prvotní strukturu. Měly být odstraněny výstřelky úcty ostatků svatých a především měla být do liturgie zavedena mateřská řeč, zvláště lidový zpěv a účast celého společenství.

Ignaz Heinrich von Wessenberg

Osvícenství mělo své hnutí mezi biskupy, kteří chtěli vyzvednout význam biskupského úřadu proti jednostrannému římskému centralismu. Mělo svou demokratickou složku, alespoň v tom, jak

kostnický generální vikář Wessenberg usiloval o demokratickou, diecézní i provinční synodu. Kdo čte jeho texty, nabude přesvědčení, že se setkal s progresistou z roku 1969. Žádá zrušení celibátu, při udílení svátostí se mají užívat jen německé formulace, smíšeným manželstvím má být žehnáno nezávisle na budoucí výchově dětí. Wessenberg ovšem usiloval také o pravidelná kázání, o pozvednutí

Církev bude vždy nacházet svou podstatu v tom, co je jejím jádrem: víra v Boha Trojjediného, v Ježíše Krista, Božího Syna, který se stal člověkem, v pomoc Ducha Svatého, která potrvá až do konce.

vyučování náboženství, podporoval biblické hnutí a další podobné věci, což ukazuje, že těmto lidem nešlo jen o úzkoprý racionalismus. Přesto však dojem z jeho osobnosti zůstává rozpolcený, poněvadž používá jako vrcholného prostředku rozum, který pořádá všechno. Je jako zahradníkovy nůžky, které jsou sice k leccemu dobré, ale jako jediný nástroj nestačí.

Synoda v Pistoji

Podobně rozpolceným dojmem působí synoda v Pistoji v severní Itálii, kde se v roce 1786 sešlo 234 biskupů na tzv. osvícenském koncilu. Synoda se pokoušela uvést do církevního života reformní myšlenky oné doby, ale ztroskotala ve zmatené směsici seriózních reforem a naivního racionalismu. Opět se člověku zdá, že čte nějakou pokoncilní publikaci, když narazí na tvrzení, že duchovenstvo není přímo ustanoveno Kristem, ale povstalo z lůna Církve, která je jako celek bez rozdílu nositelkou kněžství. Nebo když člověk slyší, že slavení mše bez přijímání věřících nemá smysl nebo že papežský primát je označován za záležitost čistě funkční a naproti tomu se důrazně vyzdvihuje původ biskupského úřadu z božského práva. Větší část výroků sněmu v Pistoji byla samozřejmě Piem VI. odsouzena už v roce 1794. Jednostrannost této synody však diskreditovala i její dobré podněty. Otázku, co je a co není do budoucna přínosné, může podle mého názoru nejvíce objasnit pohled na osobnosti oné doby a na souvislosti, které odtud vyplývají. Můžeme nalézt několik charakteristických typů, v nichž se projevuje rozsah tehdejších možností a zároveň i udivující analogie s dneškem.

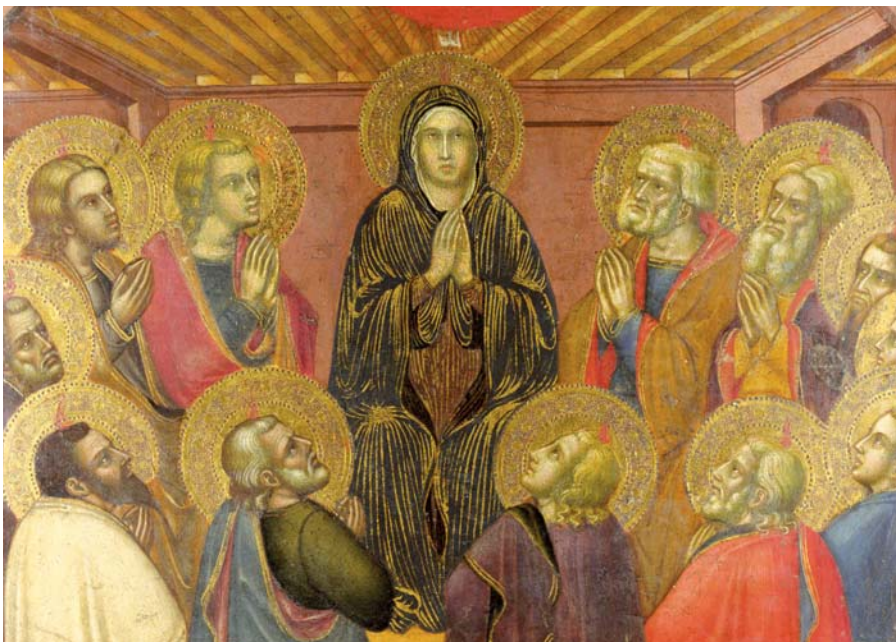
Jean-Baptiste Gobel

Potom je zde extrémní progresista, představený dosti smutnou postavou pařížského arcibiskupa Gobela, který šel bystře s proudem pokroku svojí doby. Nejdříve to byla národní konstituční církev, potom, když už ani to nestačilo, slavnostně odložil kněžský úřad s vysvětlením, že po šťastném výsledku revoluce není třeba už žádného národního náboženství, kromě kultu svobody a rovnosti, a podílel se na obřadu uctění bohyně rozumu v katedrále Notre Dame. Nakonec se však pokrok převalil i přes něho. Za Robespiera se najednou ateismus stal zločinem, a tak někdejší arcibiskup byl jako ateista přiveden pod gilotinu a popraven.

Matyáš Fingerlos

V Německu se věci vyvíjely klidněji. Tady by bylo možné zmínit jako klasického progresistu asi ředitele mnichovského Gregoriána Matyáše Fingerlose. Ve svém

Barnaba da Modena: Letnice (14. stol.). Foto: <http://www.salemcatholic.org>

díle *K čemu jsou duchovní* vysvětluje, že kněz je především lidový učitel, který má poučovat lid o zemědělství a chovu dobytka, o sadařství a hromosvodech, ale také o hudbě a umění – dnes by se řeklo, že kněz má být především sociální pracovník a sloužit výstavbě vědecky řízené společnosti, oproštěné od veškerého iracionálního. (Podle značně rozšířeného názoru vědeckost dnes vylučuje náboženství, protože náboženství rovná se iracionální.)

Mezi spíše umírněnými progresisty lze poukázat na postavu již zmíněného generálního vikáře Wessenberga, který nejenom zjednodušujícím způsobem převáděl víru na sociální činnost, ale zároveň prokázal dosti malý smysl pro organizaci a chápání života. Zanechal po sobě jenom rozumářské konstrukce.

Jan Michael Sailer

Docela jinou úroveň shledáváme v osobnosti někdejšího řízenského biskupa Jana Michaela Sailera. Je těžké ho zařadit. Běžné kategorie pokrokářství a konzervatismu selhávají, jak to ostatně vysvětluje z průběhu celého jeho života. V roce 1794 je mu odňata profesura v Dillingenu, protože je obviněn z osvícenství. Roku 1819 ztroskotalo jeho jmenování biskupem v Augsburgu, mezi jiným též kvůli odporu později svatořečeného Klementa Maria Hofbauera, který v Sailerovi stále ještě viděl osvícence. Na druhé straně byl však již roku 1806 odstraněn Zimmer, kterému bylo vytýkáno reakcionářství na univerzitě v Landehu, na níž byl Sailer a jeho okruh osočován za nepřítel osvícenství. Tentýž člověk, ve kterém Hofbauer vždy spatřoval osvícence, byl skutečnými představiteli osvícenství odhalen jako velmi nebezpečný protivník. Měli pravdu. Od toho muže a z velkého okruhu jeho přátel a žáků vzešlo hnutí, které v sobě mělo mnohem větší budoucnost než nabubřelost čirých osvícenců, vítězně vynášejících svoje trumfy. Sailer byl muž, který se otevřel všem otázkám své doby. Zaprášená scholastika jezuitů z Dillingenu, do jejichž spleťtých systémů už dávno nepronikala opravdová realita, musela se mu zdát nedostatečná. Kant, Jacobi, Schelling, Pestalozzi – to jsou účastníci jeho dialogů. Víra pro

něho nebyla vázána na systém pouček, nepovažoval ji za útěk do iracionálního, nýbrž za otevřené střetnutí s dneškem.

Sailer znal velikou tradici středověké teologie a mystiky do takové hloubky, jež byla v jeho době neobvyklá, poněvadž neredukoval člověka jenom na přítomný okamžik, ale věděl, že člověk sám sebe pochopí tehdy, až se uctivě a pozorně otevře celému bohatství svých dějin. Tento muž však nejenom přemýšlel, on

Masolino da Panicale: Scény ze života sv. Petra (1425)
Foto: <http://www.paradoxplace.com>

Církev se stane Církví chudých. Bude se muset oprostít jak od sektářské úzkoprsosti, tak od mnohomluvné svévole.

především žil. Když usiloval o teologii srdce, nečinil tak z laciné sentimentality, nýbrž proto, že poznal celého člověka, ve kterém se proniká duch a tělo. Skryté základy mysli a pronikavé vlastnosti rozumu docházejí plnosti v jednotě svého bytí. „Jen srdcem lze vidět dobře,“ řekl kdysi Antoine de Saint Exupéry. Porovnáme-li neživotné pokrokářství Matyáše Fingerlosa s bohatstvím a hloubkou Sailera, lze přímo nahmatat, jak je Sailer pravdivý. Jen srdcem lze vidět dobře. Sailer byl vizionář, poněvadž měl srdce. Od něho mohlo vyjít něco nového, plodného pro budoucnost, poněvadž žil

z věčného Boha a svůj život, sebe sama, postavil do služeb jemu. A tím jsme teprve u toho, oč nám jde. Budoucnost tvoří jen ten, kdo nasazuje sebe sama. Kdo chce jenom poučovat a rád by předělával jenom ty druhé, zůstává neplodný.

Klement Maria Hofbauer

Tak jsme dospěli k muži, který byl protihráčem jak Sailerovým, tak Wessenbergovým, ke Klementu Mariovi Hofbauerovi, k českému pekařskému učedníkovi, který se stal světcem. Jistěže tento člověk byl v některých věcech úzkoprsý, tak trochu reakcionář. Ale byl to člověk milující, který se s neuhasínajícím zápalom dal do služeb lidí. K jeho okruhu patří na jedné straně muži jako Schlegel, Brentano, Einchendorff, na druhé straně však stál ve službách těch nejchudších a neopuštěnějších. Nechtěl nic pro sebe, vzal na sebe jakoukoli nepříjemnost, pokud mohl lidem pomoci.

A tak mohli lidé jeho prostřednictvím znovu objevovat Boha, stejně jako on skrze Boha objevil lidi a přitom věděl, že potřebují něco víc než poučení o tom, jak pěstovat ovoce a dobytek. Víra tohoto chudého pekařského učně vykazovala více humanismu a rozumnosti než akademická racionalita čirých osvícenců. To bylo to, co přežilo, co se zrodilo pro budoucnost z otrěsů na konci 18. století. Něco docela jiného, než mohli tušit Gobel nebo Fingerlos. Byla to Církev, která se zmenšila, přišla o svůj společenský lesk, ale silou svého vnitřního života se stala plodnou, což se ukázalo jednak na velkých laických hnutích i mnoha nových řádech, které začaly vznikat v polovině 19. století. Církev vynaložila své síly na vzdělávání a sociální činnost, což je už v našich nejnovějších dějinách neodmyslitelné.

Budoucnost Církve vytvářejí světci

Tím jsme dospěli až k dnešku a k pohledu do budoucna. Budoucnost Církve může vzejít a vzházet i dnes jenom ze síly těch, kteří mají hluboké kořeny a žijí z ryzí plnosti víry. Nevzejde od těch, kteří se jen přizpůsobují danému okamžiku. Nevzejde od těch, kteří předávají jenom recepty. Nepřijde od těch, kteří druhé jen kritizují, ale sebe považují

jí za neomylné měřítko. Nepřijde také od těch, kdo volí jenom pohodlnější cestu. Sami sebe přeceňují ti, kdo si nepřipouštějí horlivost víry a prohlašují za faleš, přepjatost, tyranii a zákonictví všecko, co se na člověku žádá, je nepřijemné a obtížné.

Vyjádřeno pozitivně: budoucnost Církve jako vždy i tentokrát vytvářejí světci. Tedy lidé, kteří chápou víc než jen fráze, jež jsou právě moderní. Lidé, kteří mohou vidět víc než ostatní, protože jejich život má širší obzor. Oproštění od sebe sama dává člověku svobodu. Lze ji dosáhnout v trpělivosti každodenních malých odříkání, v onom každodenním napětí, které člověku dává poznat, jak mnohonásobně je spoután svým vlastním já. V tomto každodenním napětí a jenom v něm se člověk kousíček po kousíčku otvírá. Vidí jen tolik, kolik prožil a protrpěl. Dnes můžeme před hlubinami vlastní existence utéci do omamného luxusu. Naše nejhlubší nitro tak ovšem zůstane zavřeno. Je-li tomu tak, že nejlépe lze vidět srdcem, jak slepí jsme my všichni!

Zůstane Církev Ježíše Krista

Co to znamená v naší otázce? Že předpovědi o Církvi bez Boha a bez víry jsou prázdné tlachy. Nepotřebujeme církev, která pěstuje kult aktivity. Taková církev je docela zbytečná a zaniká sama sebou. Zůstane Církev Ježíše Krista. Církev, která věří v Boha, jenž se stal člověkem a slibuje nám život po smrti. Kněz, který je pouze sociálním aktivistou, může být nahrazen psychoterapeutem a dalšími specialisty. Avšak kněz, který není specialistou, který se sám nestaví mimo hru, když poskytuje rady z titulu svého úřadu, ale dává se skrze Boha do služeb lidem, pro něž je zde s jejich zármutky a jejich radostmi, s jejich nadějemi a jejich úzkostmi, takový bude potřebný i nadále.

Církev chudých

Z dnešní krize i tentokrát povstane Církev zítřka, která ztratí mnohé. Zmenší se a bude muset stále začínat od základu. Nebude moci obývat budovy vzniklé v době velkého rozmachu. S úbytkem svých příslušníků ztratí i mnohá společenská privilegia. Bude se mnohem

silněji než dosud jevit jako dobrovolné společenství, do něhož se vstupuje jenom na základě vlastního odhodlání. Jako malé společenství bude mnohem více tvořeno iniciativami jednotlivých členů. Jistě bude mít i nové formy duchovního úřadu a bude světit osvědčené křesťany z praktických povolání. V mnohých menších obcích, případně v omezených sociálních skupinách se bude běžná duchovní správa konat tímto způsobem. Vedle toho však bude

Na konci krize bude Církev víry. Bude znovu vzkvétat a pro lidi se stane viditelným domovem, který jim dává život a naději přesahující smrt.

Santo Sepulchro, Zaragoza, Sestoupení do pekel (14. stol.)
Foto: Wikimedia Commons

nezbytný také kněz, který se stejně jako dosud bude věnovat pouze tomuto úřadu. Avšak při všech těchto změnách, které si lze domýšlet, bude Církev znovu a s veškerou rozhodností nacházet svou podstatu v tom, co bylo vždycky jejím jádrem: víra v Boha Trojjediného, v Ježíše Krista, Božího Syna, který se stal člověkem, v pomoc Ducha Svätého, která potrvá až do konce. Ve víře a v modlitbě bude spatřovat své těžiště, svátosti bude prožívat opět jako bohoslužbu, a ne jako problém liturgického provedení. Bude to Církev proniknutá

vnitřním životem, jež nevytlouká svůj politický kapitál střídavým flirtováním s levicí nebo pravicí. Bude to mít těžší, neboť krystalizace a pročištění ji bude stát mnoho sil. Zchudne a stane se Církví chudých. Bude se rozvíjet jen stěží, protože se bude muset oprošťovat jak od sektářské úzkoprstosti, tak od mnohomluvné svévole.

Ne církev politického kultu, ale Církev víry

Lze předpovídat, že toto všecko si vyžádá čas. Proces bude dlouhý a namáhavý, tak jako byla velmi dlouhá cesta od falešného progresismu v předvečer francouzské revoluce, kdy i biskupové považovali za moderní vysmívat se článkům víry a naznačovat, že ani existenci Boha nelze mít za jistou, až k obnově v 19. století. Ale po zkouškách těchto krizí bude z produhovnělé a oproštěné Církve vyvérat mohutná síla, neboť lidé budou ve zcela a dokonale naplánovaném světě nevýslovně osamoceni, a jakmile úplně ztratí Boha, zjistí, že jsou strašlivě chudí. A tehdy objeví malé společenství věřících jako úplnou novinku. Jako naději, která k nim přichází, jako odpověď, kterou ve skrytu vždycky hledali.

Pokládám za jisté, že Církvi nastávají těžké časy, byť její vlastní krize teprve začíná. Nutno počítat se značnými otřesy. Ale jsem si jist také tím, co bude na konci: nikoli církev politického kultu, která ztroskotala již spolu s Gobelem, nýbrž Církev víry. Snad už nebude schopna být silou ovládající společenské proudy, jako tomu bylo kdysi, ale bude znovu vzkvétat a pro lidi se stane viditelným domovem, který jim dává život a naději přesahující smrt.

Přednášku Wie wird die Kirche im Jahre 2000 aussehen pronesl Joseph Ratzinger 25. prosince 1969 v Hessenském rozhlase a byla publikována v časopise St. Hedwigsblatt, roč. 17, 1970, č. 43–44; vyšla také knižně v Glaube und Zukunft, Kösel 1970, 1971, 2007.

*Anonymní samizdatový překlad
Radio Vaticana
(Mezititulky redakčně upraveny)*

ROZTRHNĚTE SVÁ SRDCE

Postní poselství kard. Jorgeho Maria Bergolia SJ – Svatého otce Františka

Postní doba sice již vrcholí, přesto si dovolíme vrátit se na její počátek – prostřednictvím textu kard. Bergolia, nově zvoleného papeže Františka. Jeho slova o morální bídě a ničivé moci hříchu, o potřebě obrácení a proměňující moci milosti se hodí nejen do začátku postních dní.

Roztrhněte své srdce, a ne šaty, a obraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je dobrotivý a milosrdný, shovívavý a plný lásky, slituje se v neštěstí (Jl 2,12–13).

Postupně si zvykáme na to, že skrze sdělovací prostředky sledujeme a nasloucháme událostem černé kroniky současné společnosti, přičemž tyto události jsou prezentovány téměř jako nějaké perverzní potěšení, a též si zvykáme, že se takových událostí dotýkáme a cítíme je ve svém okolí a na vlastní kůži. Drama se odehrává v naší ulici, v naší čtvrti, v našem domě a – proč ne – v našem srdci. Žijeme společně s násilím, které zabíjí, které rozbíjí rodiny a podněcuje války a konflikty v mnoha zemích světa. Žijeme společně se závistí, nenávisť, pomluvami a světským smýšlením v našem srdci. Utrpení nevinných a tichých je naším neutuchajícím výsměchem. Pohrdání právy znevýhodněných osob a národů nám není cizí. Běžným jevem je vláda peněz se svými dábelnými důsledky, jako jsou drogy, korupce, trh s lidmi – včetně dětí – a též bída hmotná i morální. K této „symfonii“ se též připojuje nedostatek důstojné práce, bolestné vystěhovalectví a chybějící vyhlídky do budoucna. Naše chyby a hříchy, chyby a hříchy Církve, též nezůstávají mimo tento horizont. Osobní projevy egoismu, někdy omlouvané, ale proto ne menší, nedostatek etických hodnot ve společnosti, který metastázuje do života rodin, do sousedských vztahů v městských čtvrtích, vesnicích i velkoměstech, vypovídají o naší omezenosti, o naší slabosti a o naší neschopnosti změnit tento nekonečný seznam rozkladných skutečností.

Past bezmocnosti nás vede k myšlence: Má smysl snažit se to všechno měnit?

Můžeme s touto situací něco udělat? Vypadá se o to usilovat, jestliže svět ve svém karnevalovém reji zase rázem všechno změní? Nicméně když se strhne maska, ukáže se pravda, a ačkoli pro mnohé to zní zastarale, objeví se hřích, který veškerou svou ničivou mocí zraňuje naše tělo a překrucuje osudy světa i běh dějin.

Foto: <http://britishlibrary.typepad.co.uk>

Roztrhněme svá srdce, otevřeme svá srdce, neboť pouze do roztrženého a otevřeného srdce může vstoupit milosrdná láska Otce, který nás volá a uzdravuje.

Pozvání na cestu vstříc Životu

Postní doba se nám představuje jako volání pravdy a jisté naděje, jež nás vedou k tomu, abychom odpověděli Ano. – Ano, je možné nemalovat si umělé úsměvy, jako by se nic nedělo. Ano, je možné, že všechno bude nové a jiné, protože Bůh, který je „dobrotivý a mi-

losrdný, shovívavý a plný lásky“ nás povzbuzuje k novému začátku. Dnes jsme opět pozváni vydat se na postní poutování vstříc Životu, na tu cestu, která zahrnuje i kříž a odříkání, na cestu, která bude nepohodlná, avšak ne neplodná. Jsme pozváni uznat, že něco v nás samotných, ve společnosti nebo v Církvi není v pořádku, a změnit se, změnit směr, obrátit se.

V dnešní den jsou slova proroka Joela silná a náročná. „Roztrhněte své srdce, a ne šaty. Obráťte se k Hospodinu, svému Bohu.“ Je to pozvání pro všechny lid, nikdo není vyloučen.

Roztrhněte svá srdce, a ne šaty – ne umělým pokáním bez dopadu na budoucnost.

Roztrhněte svá srdce, a ne šaty – ne formálním postem a úkony zaměřenými k vlastní spokojenosti. Roztrhněte svá srdce, a ne šaty – ne povrchní a sobeckou modlitbou, která neproniká do našeho vlastního života tak, aby se ho mohl dotknout Bůh.

Roztrhněte svá srdce tak, abyste spolu se žalmistou řekli: „Zhřešili jsme.“ „Zraněním duše je hřích. Ubohý zraněný, poznej svého Lékaře! Ukaž mu rány svých vin. A jelikož jemu nejsou skryty naše tajné myšlenky, dej mu zaslechnout lkání svého srdce. Svými slzami jej pohni k soucitu, naléhej na něj, aby vyslyšel tvé vzdychání. Ať tvá bolest dolehne k němu, aby ti pak mohl říci: ‚Pán odpustil tvůj hřích.‘“ (svatý Řehoř Veliký).

V pravdě pohledět na sebe

Toto je realita naší lidské přirozenosti. Toto je pravda, která nás může přiblížit autentickému smíření... s Bohem i s lidmi. Nejde o to, abychom diskreditovali

svou sebeúctu, klesali do nejzazších hlubin svého srdce a brali na sebe břímě utrpení a bolesti, které nás spojuje od věků, tisíciletí... od nepaměti.

Roztrhněme svá srdce, abychom se přes tuto trhlinu mohli v pravdě podívat na sebe.

Roztrhněme svá srdce, otevřeme svá srdce, neboť pouze do roztrženého a otevřeného srdce může vstoupit milosrdná láska Otce, který nás volá a uzdravuje.

Roztrhněte svá srdce, říká prorok, a apoštol Pavel nás téměř na kolenou žádá, abychom se „nechali smířit s Bohem“. Změna způsobu života je znamením a ovocem tohoto srdce roztrženého a usmířeného láskou, která nás převyšuje.

Aby každý zakusil spásu

Toto je pozvání tváří v tvář tolika ranám, které nám ubližují a které nás mohou vést k zatvzelenosti.

Roztrhněme svá srdce, abychom v tiché a pokojné modlitbě zakusili sladkost Boží něhy.

Roztrhněme svá srdce, abychom zaslechli ozvěnu tolika roztrhaných životů a aby nás lhostejnost nečinila netečnými.

Roztrhněme svá srdce, abychom byli schopni milovat láskou, jakou jsme my sami milováni, utěšovat útěchou, kterou jsme my sami utěšováni, a sdílet, co jsme dostali.

Tato liturgická doba, kterou dnes Církev započíná, není zde pouze pro nás, ale také pro proměnu naší rodiny, našeho společenství, naší Církve, naší vlasti a celého světa. Těchto čtyřicet dní je k tomu, abychom se obrátili ke svatosti Boží, abychom se stali spolupracovníky, kteří obdrželi milost a možnost obnovit lidský život tak, že každý člověk zakusí spásu, kterou nám svou smrtí a zmrtvýchvstáním získal Kristus.

Aby naše srdce rozkvetla milostí

Kromě modlitby a pokání, jako projev naší víry ve velikonoční sílu, která všechno proměňuje, se i my připravme, abychom stejně jako předchozí roky prožívali náš konkrétní postní projev solidarity. Jako Církev diecéze v Buenos Aires, která putuje vstříc Velkonocům a která věří, že Království Boží je možné, potřebujeme, aby naše srdce naplněná touhou po obrácení a po lásce

rozkvetla milostí a účinně zmírňovala bolest tolika bratří kolem nás.

Žádný projev ctnosti nemůže být veliký, pokud není těž přínosem pro druhé... „Takže, i když budeš trávit den v postu, i když budeš spát na tvrdé zemi, jíst popel a neustále vzdychat, pokud neprokazuješ dobro druhým, neděláš nic velkého“ (svatý Jan Zlatoústý).

Tento Rok víry, který prožíváme, je též příležitostí, kterou nám nabízí Bůh, abychom rostli a zráli ve vztahu k Pánu, jenž se nám zjevuje skrze tváře trpících lidí a dětí bez budoucnosti, skrze třesoucí se ruce zapomenutých starých lidí a skrze obavy tolika rodin, které s odvahou předávají život, aniž by našly někoho, kdo by jim poskytoval oporu.

Přeji vám svatou a plodnou postní dobu bohatou pokáním a prosím vás o modlitby za mne. Ať vám Ježíš žehná a blahoslavená Panna vás ochraňuje!

S otcovským pozdravem

kard. Jorge Mario Bergoglio SJ – František

Buenos Aires 13. února 2013

Přeložila s. Anna Mátiková FSP

<http://www.paulinky.cz>

(Mezititulky redakce)

KDO SE DIVÍ KRIZI, VĚŘÍ JEŠTĚ V PROGRESISMUS

Rozhovor se spisovatelem a filozofem Fabricem Hadjadjem

Člověk vyměnil víru v Boha za víru v konzum, přestal doufat v Nebe a svoji naději vložil do Trhu – tak filozof a spisovatel Fabrice Hadjadj popisuje kořeny dnešní krize v rozhovoru pro deník *Avenire*.

Marxismus obviňoval křesťanství z toho, že odcizuje člověka, protože mu nabízí naději v onen svět. Jak je to dnes?

Marxovo obvinění – a to je vskutku úsměvné – se v posledku obrátilo proti samotné komunistické Revoluci, ba dokonce proti praxi politických voleb. Revoluce, jak známo, člověku tvrdila: „Musíš snést utrpení kvůli budoucí společnosti,“ mluvila o „zárných zítřcích“

a protože si nárokovala, že na zemi zavede spravedlnost, živila také naději v onen svět, neboť ta její spravedlnost nepatřila dnešku, nýbrž zítřku. Také politika žitá pouze z perspektivy volebních období se neustále musí blýskat krásnými sliby, protože politici potřebují být zvoleni, a čerpají tedy z náboženských kategorií, jako je příslib, vyvolení, budoucí svět. „Onen svět“ tedy opravdu není onde.

Ten křesťanský „onen svět“ je ve skutečnosti docela jiný.

V čem je specifický?

Ježíš jej definuje nikoli jako svět, jenž nastane zítra nebo jinde, nýbrž tady a teď: „Boží království je mezi vámi“ (Lk 17,21). To znamená, že pravý Onen svět existuje nikoli v jiné době nebo na jiném místě. Je mimo prostor a čas, týká

se věčnosti, nezměrnosti; je jakýmsi překypujícím zdrojem všude a vždy. Proto je křesťan tak mocně ve světě přítomen. Chce totiž volit svět u jeho zdroje. Touží zintenzivnit jeho přítomnost odmítáním zla, které nás navzájem znepřítomňuje. Křesťan se snaží uchovávat, sčezit a poznašet všechno, co existuje, vycházející od Toho, který dává existenci.

Z mnoha stran je slyšet, že krize není jen ekonomická, ale především morální. Kde podle vás spočívá její kořen?

Bylo by nesprávné oddělovat morální krizi od té ekonomické, neboť produkce a rozdělování bohatství je lidská činnost a bezprostředně se týká etického úsudku člověka. Klade mu otázku důležitosti materiálního bohatství v jeho sociální dimenzi. Ve Francii je dnes hodně v módě slovo „hodnota“. Odkazuje k tomu, co platí ekonomicky a taky mravně. Mluvit proto o ekonomicko-finanční krizi a nevyrovnávat se s tou antropologickou, která je v pozadí, je jako řešit zdravotní potíží tím, že se rána nechá hnisat a odstraní se zraněný. Nynější krize je podle mého skromného mínění krizí víry v konzum. Zdá se, že nikdo už dnes není věřící. Je-li však odmítána víra jakožto Bohem daná ctnost, praktikuje se jako důvěra v kredit na rovině ekonomické. Tak už nežijeme ve víře, ale na kredit. Věřitel půjčuje peníze, protože věří v růst, který umožní dlužníkovi splácet, a dlužník slibuje tento růst, protože věří v konzum, tedy že se bude stále více kupovat a stále více prodávat, a tudíž stále více produkovat.

V čem spočívá tato dynamika?

Aby tato posedlost produktivitou mohla být živena, je třeba odklonit ty nejhlubší lidské energie, tedy touhu po štěstí a úzkost před smrtí. Jakmile člověk přestane doufat v Nebe, klade svou naději do Trhu. Ten pak nabízí člověku všechno, co jej může odvádět od jeho úzkosti za pomoci produktů, které jsou prezentovány jako dobrodiní. Trh je tak novou zárukou Onoho světa, který neustále slibuje produkty, jež zítra přinesou blaženost. Hned je zde iphon 4, pak 5 a vzápětí 6, hned další díl nového televizního seriálu a pak i nejnovější krém proti vráskám. Lidé chtějí nakupováním zapomenout na to,

Stavba babylonské věže, Monreale (12. stol.). Foto: <http://01varvara.wordpress.com>

Nemá-li náš život smysl, vrháme se o překot do práce a konzumujeme až k nevíře, abychom zapomněli, že si pod sebou podřezáváme větev.

že život nemá smysl. Chovají se, jako by hráli v kasinu a doufali, že rozbijí bank.

Na kontinentě, který žil po šedesát let v pokroku a blahobytu, se zhoršuje ekonomická situace. Mnozí Evropané, zejména mladí, spatřují v zítřku konkrétní možnost neštěstí. Proč vzbuzuje zítřek takové obavy?

Kdo se dívá této krizi, věří ještě v „progressismus“. Já osobně mám za to, že svět je v krizi od začátku. Tak nám to podává učení o prvotním hříchu. Evangelní podobenství o pšenici a koukolu nás učí, abychom nebyli nostalgictí, protože zpátky se vrátit nemůžeme a jdeme vsříct lepšímu a zároveň horšímu. Existuje tedy možnost zlepšení za každým zhoršením. Jinak ovšem nesouhlasím s východiskem vaší otázky.

Opravdu? Copak jsme nežili v blahobytu? Šedesát let hodnocených jako pokrok, to byla také desetiletí bezuzdného konzumu,

mismu, systematického masakru duší, neuvěřitelného zhrubnutí člověka redukováného na hýčkané a vykrmované prasátko, před kterým se ovšem tají, proč s ním je tak nakládáno, totiž aby šlo na jatka. Materiální růst? Jistě. Člověk však lidsky nemůže růst jinak než duchovně. Plná zaměstnanost? Správně, ale pravým triumfem nad nezaměstnaností je šabat. Pravdou je, že nemá-li smysl náš život, vrháme se o překot do práce a konzumujeme až k nevíře, abychom zapomněli, že si pod sebou podřezáváme větev. Doufat v to, že se staneme srozuměnými otroky nějakého systému, to není naděje. Tento značně pokleslý optimismus koresponduje s tím nejhlubším zoufalstvím. Déle než půl století opravdu vězíme v zoufalství, které si netroufáme pojmenovat. Nyní, když se tento domeček z karet hroutí, máme nařikat? Je konec iluze. Nám se však otevírá možnost vystavět něco na opravdové skále.

*Lorenzo Fazzini
Avvenire 6. února 2012
Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana*

*Fabrice Hadjadj (*1971), francouzský katolický spisovatel a filozof, otec pěti dětí*

RODINNÝ ŽIVOT JAKO CESTA KE SVATOSTI

Úryvky ze zamyšlení P. Daniela Ange, kazatele a zakladatele mezinárodní katolické školy evangelizace a modlitby Jeunesse-Lumière

Myslím, že dnes existuje velmi naléhavá potřeba vytvořit opravdu krásné rodiny, které vyzařují do okolí radost a pokoj. Takovou rodinu je možné vybudovat jenom v srdci Ježíšově, protože tajemství rodiny vychází přímo z Boha, z Nejsvětější Trojice. Rodina je opravdu svátost, tedy viditelné a hmatatelné znamení, skrze které můžeme prožívat, že Bůh není osamělou osobou, ale je společenstvím, rodinou, chcete-li. Je koloběhem lásky mezi odlišnými osobami, a ta láska je tak silná, že se stává plodnou. Až výstupem k prameni, k původu každé rodiny, tam, kde se rodina zakořeňuje, můžeme vystavět šťastnou rodinu. Navíc si uvědomme, že když Bůh přišel na naši zem, během 30 let ze 33 nedělal nic jiného, než že žil úplně jednoduše život v rodině, protože chtěl být fyzicky spojen se všemi rodinami světa. Chtěl prožít tuto zkušenost. Nespasil svět jen skrze kázání a utrpení, ale také skrze život v malé vesnici.

Prorocký pohled

Jak tedy budovat rodinu, jak to udělat, aby zapustila kořeny v Bohu? Nejprve je nutné osvojit si prorocký pohled na děti a mezi manželi navzájem. Tento pohled je vlastní Ježíšovi, který do mě vidí nejhluběji, vidí ve mně to nejlepší, nejkrásnější a nejopravdovější. Nezaměřuje se v první řadě na chyby, problémy, zranění a těžkosti, je to pohled, který vidí nejprve světlo, nikoli stín. Samozřejmě je potřeba být realistický, neznamená to, že stíny neexistují. Nikdo není dokonalý, ale nechci se primárně soustředit na to negativní v druhém, protože jakékoli negativní stránky člověka nejsou nic ve srovnání s jeho krásou.

Vzájemné sebezpoznaní

Veškerá práce, která by měla být učiněna mezi dvěma snoubenci před svatbou, spočívá ve vzájemném sebezpoznaní. Pochopitelně musí tato práce pokračovat po svatbě. Nemůžeme říct, že svatbou vše

končí a namáhavá práce je u konce, není to pravda, neboť pořád rosteme, vyvíjíme se, měníme se. Obdivovat druhého v jeho kráse se nám musí stát jakousi vášní, naučit se brát toho druhého v jeho jinakosti.

Lucas Cranach starší: Svatá Rodina (1509)
Foto: Wikipaintings

Rodina je opravdu svátost, tedy viditelné a hmatatelné znamení, skrze které můžeme prožívat, že Bůh není osamělou osobou, ale společenstvím.

Odpuštění

A pak je tady oblast vzájemného odpuštění. Je naprosto nevyhnutelné, když spolu žijete dnem i nocí, že nastanou těžké chvíle. Nedorozumění, drobné hádky. Tady je zapotřebí mít odvahu si to navzájem osvětlit a nečekat příliš dlouho. Je to, jako když jdete lesem a poškrábe vás nějaké trní, což není nic vážného. Ale pokud se rána neošetří a nevyčistí, může se zanítit, začne to hnisat, dostanete horečku, a už je z toho velký problém. Ale pokud jste tomu včas věnovali trochu pozornos-

ti, která byla potřeba, skutečnost, že jste byli lehce poraněni, zůstává, ale není to nic vážného. Nezůstává z toho pachout' zahorčlosti a zatrpklosti. Krása vzájemného odpuštění spočívá v tom, že zhojí rány, které jsme si navzájem způsobili.

Modlit se a být spolu

Vzpomínám si na jednu rodinu se třemi dětmi, přičemž manželé byli v rozvodovém řízení. Děti se každý večer scházely a prosily Boha, aby se rodiče nerozvedli a každý večer rodiče zvaly, aby se šli modlit s nimi. A ti jim po delším čase vyhověli, ovšem bez nějakého zvláštního nadšení. Zkrátka od nich chtěli mít pokoj. A zůstali v ohromení, když viděli, jak si jejich malé děti vzájemně žehnají a přitom žádají o odpuštění za to, co si ten den provedli. A na závěr Beatrix, která měla 12 let a byla nejstarší, řekla rodičům: maminko, tatínku, a teď vy! My jsme si odpustili a teď je řada na vás! Rodiče propukli v pláč a celou noc jim trvalo, než si vzájemně vyříkali vše, co za ta léta jeden druhému provedli. Ráno zavolali svému advokátovi, aby anuloval rozvodové řízení. Děti svěřili jedné z tet a odjeli na něco jako novou svatební cestu. Po návratu jim děti říkají: přijali jsme dvě rozhodnutí. Každý čtvrtek budeme mít rodinný večer. Žádní hosté, žádné pracovní schůzky, žádná televize, žádný internet. Budeme spolu, budeme si povídat, hrát, modlit se – prostě budeme spolu. A v úterý, to bude váš večer. Budete spolu sami, abyste na sebe měli čas.

Tímto způsobem děti zachránily svou rodinu. Na začátku byl příklad drobného odpuštění mezi dětmi. Na tomto příběhu není nic mimořádného, vyjma pokory rodičů, kteří se dokázali pozastavit nad svým jednáním. Znáám tyto manžele nyní již 30 let, jsou šťastni a spolu.

Pavel Mikšů

Převzato se souhlasem z magazínu
Radia Proglas Vlnění 2013
(Mezititulky redakce)

Postavit Boha na první místo

Musím myslet na to, proč od 13. století teprve naše dnešní generace nedává svému papeži (Benediktu XVI.) možnost, aby dokončil pozemský život v čele svého stáda.

Jsme generace pyšná. Už dávno v minulosti jsme podléhali pokušení pýchy, ale teprve „duch koncilu“ umožnil známým proudům modernismu postavit člověka na první místo před Boha. Benedikt XVI. upozorňuje, že to nebylo vinou koncilu oficiálního, ale teprve toho pojetí koncilu „mediálního“, co vedlo v praxi k hluboké krizi, k odpadnutí kněží, řeholníků...

Při zahájení svého pontifikátu si byl Svatý otec těch deformací vědom. Ve své zahajovací řeči prosí o sílu, aby se nestal zbabělým v boji s vlky. Statečně ukazuje, od samého počátečního působení, kde je podstata křesťanství. Jestliže koncil měl prohloubit nauku o Církvi – mystickém Těle, stavěl Eucharistii, oběť mše svaté, na první místo, jako nezbytný ustavující prvek Božího lidu. V následující praxi se ale setkání při mši svaté stávala debatními kluby, přehlídkami tvořivosti „Božího lidu“, v lepším případě druhem

farního „spolča“. Vědomí Boží přítomnosti – reálné přítomnosti v Eucharistii – se vytratilo. Chrámů nejsou místem posvátným. Před svatostánkem se nekleká, ticho chrámu ustoupilo přátelským hovorům, aktivitám, posvátno zmizelo.

Stane-li se člověk mírou všeho, převrátí se dosavadní řád hodnot. Zapomene se na lidskou přirozenost narušenou dědičným hříchem. Člověk má právo na štěstí, život se mu nebude komplikovat problémy hříchu, sebezáporu, oběti. Pastýři se musí přizpůsobit, náročnost života s Bohem se musí přizpůsobit, náročnost života s Bohem se musí všemožně zakrývat.

Tak se ale poklad víry vytratí. Jak dovedly všechny generace před námi víru předat, my tu schopnost ztrácíme. Přejali jsme smýšlení světa a děsíme se, kam nás to vede. Svatý otec se stále vracel k podstatě. Celé jeho úsilí vedlo k prohloubení víry, k revizi účinků „mediálního“ koncilu. Dělal to s neuvěřitelnou trpělivostí. Už z doby, kterou sdílel s Janem Pavlem II., zjistil, že církevní tresty zůstávají bez dopadu. Dřívější kázeň pro dnešního

křesťana neexistuje. Zkoušel nás přivést k opakovaně zdůrazňovanému obrácení mírně, trpělivě. Vlci reagují odporem, stále agresivněji. Při každé příležitosti se obracel k nám „věřícím“, abychom pocítili, uvědomili si odpovědnost za stav Církve. Asi marně – převládá lhostejnost, pocit bezmocnosti, spánek...

Zřejmě se odhodlal k jedinému možnému kroku – podle Mistra, s nímž žije – ke kroku na kříž. Je si vědom obrovské odpovědnosti za tento krok, který může být vlky zneužit jako precedens. On, který Jana Pavla II. do konce života podporoval, aby abdikáčního dopisu nevyužil, má zřejmě hlubší motivy než svou tělesnou nedostatečnost. Zdánlivá porážka – na kříži – může vést k vítězství, k ozdravení mystického Těla.

Nám nezbyvá, než se ke Svatému otci připojit a modlit se za to, abychom došli k „obracení“, abychom postavili Boha na první místo. Potom snad prohlédneme, rozlišíme požadavky Boží a požadavky vlků. Potom snad dostaneme sílu postavit se vždycky na stranu Boží.

-jak-

23 / 3 / 2013
12.30 sobota
Husova 8 / Praha

ZMĚNA PRO ŽIVOT

POCHOD PRO ŽIVOT

Potrátový zákon je v platnosti už 56 let.
Zbytečně připraví o život 66 dětí denně.
Pojďme to změnit.

pochodprozivot.cz

Pro více informací
nás kontaktujte na 603 976 231

PROGRAM POCHODU PRO ŽIVOT

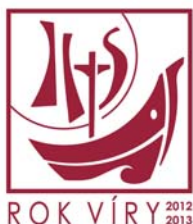
pátek 22. března, kostel sv. Jiljí, Husova 8, Praha I

vigilie organizovaná ve spolupráci s Arcidiecézním centrem pro mládež v Praze
18.30–19.30 mše svatá (celebruje apoštolský exarcha Mons. Ladislav Hučko)
19.30–19.45 nešpory
19.45–21.00 diskusní setkání v barokním refektáři
21.00–23.00 eucharistická adorace na úmysl obnovení kultury života
23.00–07.00 celonoční bdění

sobota 23. března

11.30–12.30 možnost soukromé modlitby (kostel sv. Jiljí, Husova 8, Praha I)
12.30–14.00 pontifikální mše svatá
14.00–15.30 průvod na trase: Husova 8 – Mariánské náměstí – Platněřská – Křižovnická – Smetanovo nábřeží – Národní třída – 28. října – Václavské náměstí – socha sv. Václava
15.30–16.00 program a zakončení u sochy sv. Václava

Více informací na <http://pochodprozivot.cz>

VĚŘÍM V BOHA

Křesťané nejprve vyznávají, že věří v Boha. V Boha, který se zjevil jako ten, který je, a dal se poznat jako plný slitování a milostivý. Samo jeho bytí je pravda a láska.

Apoštolský symbol víry začíná tím podstatným, co vymezuje naše vlastní bytí ve vztahu k Bohu, jenž nás stvořil, protože chtěl. On dává smysl naší existenci a na sobě vidíme jeho dílo (nebo alespoň odlesk).

Bůh na počátku svého sebezjevení „prozrazuje“ své jméno, které dokonale odráží jeho podstatu. Nazývá se „Jsem, který jsem“ (Ex 3,14). Všechno, co je, má svou příčinu v jeho bytí. On jediný je bytostí, která nemá svou příčinu v někom jiném, ale jen sama v sobě. A je svatý – je dokonale dobrý a nekonečně dokonalý. Není nic, co by mu mohlo scházet nebo přebývat.

Bůh se od počátku zjevuje na jedné straně jako Bůh milostivý, laskavý, milosrdný, dobrotivý a ruku v ruce s tím jako Bůh věrný a pravdivý.

Svatý Jan ve svém evangeliu tlumočí Krista, který říká: „Proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě“

(Jan 18,37). A ve svém listu píše bez okolků: „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8).

Proto můžeme říci, že Bůh – „ten, který je“ – je pravda a láska. A proto jsme my, jeho tvorové, stvoření k jeho obrazu, vybaveni rozumem, abychom hledali a nalézali pravdu, a vůlí, abychom toužili po dobru a rozhodovali se pro ně, abychom milovali.

Apoštolské vyznání víry se spokojí s jedinou Boží vlastností – Bůh je všemohoucí. Bůh může dělat, cokoli chce. Ze stvořeného světa i ze svého srdce, když je upřímné a čisté, poznáváme, co Bůh chtěl, když to učinil, a můžeme tušit, jaký je.

Když pozorujeme svět, když hledíme do svého nitra a nakonec když vírou přijímáme Boží zjevení, můžeme spolu s katechismem jmenovat mnoho dalších Božích vlastností, které nám umožňují lépe poznávat Boha a uchovat si o něm správný pojem: Bůh je duch, je věčný

a nezměnitelný, je všudypřítomný, vševědoucí a nejvyšší moudrý, je všemohoucí, je nejvyšší svatý a nejvyšší spravedlivý, je nejvyšší dobrotivý a nejvyšší milosrdný, a je nejvyšší pravdomluvný a věrný.

Tušíme, že podle našich možností se máme Bohu podobat, zvláště když víme, že nás přijal za své děti. Jsou sice Boží vlastnosti, které, byť bychom chtěli, následovat nemůžeme, jsou však také Boží vlastnosti, které nám Bůh zjevuje právě proto, abychom si je přivlastňovali a tak se mu už nyní – v tom, v čem můžeme – co nejvíce podobali. V té první kategorii bude vynikat především všemohoucnost, v té druhé milosrdenství.

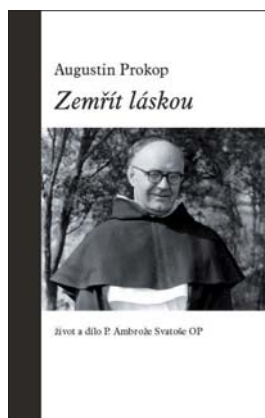
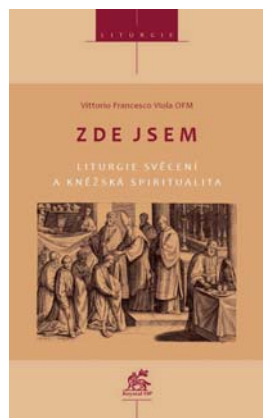
fr. Cyprián Suchánek OP

P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury, Husova 8, 110 00 Praha 1
tel.: 224 218 440, e-mail: krystalop@volny.cz, on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

Vittorio Francesco Viola: Zde jsem. Liturgie svěcení a kněžská spiritualita

Autor postupně probírá jednotlivé prvky obřadu kněžského svěcení od vstupu do katedrály, přes přijetí kandidáta do presbyteria, převzetí závazků, prostraci, vkládání rukou a konsekrační modlitbu až k vysvětlujícím obřadům a slavení eucharistie. Zkoumá nejen původ a význam jednotlivých gest a modliteb, ale především na základě toho, jak liturgický obřad kněze vytváří, ukazuje, co to znamená knězem být. *Brož., 56 str., 76 Kč*

Augustin Prokop: Zemřít láskou. Život a dílo P. Ambrože Svatoše OP

Drobná knížka vypráví životní příběh dominikána, který se zapsal do dějin České dominikánské provincie dvěma důležitými momenty: službou provinciála během celého období komunistické diktatury (1948–1986) a neúnavným úsilím o svatořečení paní Zdislavy z Lemberka v těžce neblahé době. Jeho nakažlivý optimismus a neúnavná mladistvá horlivost tak nemohly pramenit z ničeho jiného než z hlubokých duchovních zdrojů. *Brož., 132 str., 145 Kč*

Jak to vidí P. Jindřich Tluka

Polednová emigrace a podnět pro dobu svatopostní

Jediným zaklínadlem úspěšného života je být bohatý. Ne a ne si vzpomenout, kdy se lidé naposledy smáli – jen tak, radostí z víry, kterou žijí. A že by dokonce byli na svou víru hrdí?

Český národ i jeho historie vědí o emigraci pobělohorské, poúnorové, posrpnové a první vlašťovka přinesla i nový termín: emigrace polednová.

Kamarád sochař (škoda ho) se ozval z kteréhosi indonéskeho ostrova. Neodletěl tam z rozmarné touhy po exotické dovolené, ale především proto, že jeho frustrace z výsledku lednových prezidentských voleb byla poslední kapkou a on už nebyl ochoten dále snášet dennodenní ubíjející realitu v zemi vezdejší. Pobývá tam u známých a jeho krátký email byl poučný na ne jeden způsob. Napsal: *Je zde krásně teplo, lidé jsou tu chudí, usmívají se na sebe a na svou víru jsou hrdí.* Úžasné! Potěšily mne jak jeho pohoda, tak i objev, ale pak se mi ty řádky vrátily – jinak a naléhavěji: U nás se teploty střídají podle ročních

období, nálada ve společnosti však trvale pod bodem mrazu. Jediným zaklínadlem úspěšného života je být bohatý. Ne a ne si vzpomenout, kdy se lidé naposledy smáli – jen tak, radostí z víry, kterou žijí. A to poslední: být na svou víru hrdí? Tu je ten podnět: rok co rok se snažíme patřičně vyplnit dobu svatopostní, snažíme se ji lépe uchopit i pochopit, co vlastně znamenají tři její základní prvky a jak s nimi naložit.

Dobrotivý Bůh nám ve své milosrdné trpělivosti dává každý rok čtyřicet dní na to, abychom činili opravdové pokání a věřili evangelium. Kdo jiný nám v životě pro to podstatné a důležité dává z lásky takovou příležitost – a pokaždé znovu, bez ohledu na naši (ne)úspěšnost?

Naši moudří předkové říkali, že „modlitbou nezmeškáš, postem ne-

onemocníš a almužnou nezchudneš“. Nestálo by za úvahu promýšlet i prožívat zbytek doby postní ještě hlouběji? Nejen v upřímné snaze po obrácení, ale také s hrdostí, že právě tímto způsobem můžeme i my dát svým bližním něco podstatného: nebudou to statky hmotné, nýbrž nabídka, jak se osvobodit ze zakletí světa a být náhle o mnoho blíž našemu Pánu. My i naši bližní, pěkně společně. Bůh přece volá každého. A nejinak je tomu i v čase přípravy na radostné prožívání Pánova vítězství nad smrtí.

Přeji vám všem usebrané dny další i vděčnou hrdost, že patříme Pánu a on nám...

P. Jindřich Tluka
administrátor řk farnosti
Městec Králové

Nauka o rodině. Podpora manželství a rodiny

Teologická fakulta Katolické univerzity v Ružomberku a Institut rodiny Jana Pavla II. v Bratislavě nabízejí tříleté bakalářské studium a dvouleté navazující magisterské studium prezenční nebo distanční formou ve studijním programu *Nauka o rodině*.

Studijní program

Interdisciplinární studium manželství a rodiny inspirované Teologií těla Jana Pavla II.: biblický, antropologický, teologický, medicínský, psychologický, sociologický, právní, bioetický a pedagogický aspekt, včetně sociální práce.

Cíl studia

- Podpořit kvalitní přípravu mladých lidí na manželství a rodičovství.
- Hledat cesty k upevnění rodiny.
- Iniciovat obnovu rodiny, která je v současné společnosti v ohrožení.
- Zajišťovat odbornou pomoc manželům a rodičům při řešení rodinných obtíží.

Uplatnění absolventa

V církvi: příprava snoubenců, rodinné poradenství, vedení společenství rodin (ve farnostech, hnutích a institutech)

Ve společnosti: sociální práce zaměřená na rodinu, rodinné poradenství, podpora prorodinných projektů a činnost v organizacích podporujících manželství a rodinu, nejrůznější působení pro společenskou akceptaci manželství a rodiny (práce v médiích, ve veřejné sféře)

Podmínky přijetí

- úplné střední vzdělání s maturitou
- přihláška podaná v termínu
- splnění podmínek přijímacího řízení

Poznámka

Na základě mezivládní dohody se diplomem vydané vysokými školami v SR uznávají v ČR za rovnocenné a naopak, 33/2001 Sb. m. s.

Adresa

Institut rodiny Jána Pavla II. v Bratislavě
Bazovského 6, 841 01 Bratislava
Slovenská republika

Informace

www.institutrodiny.sk, www.ktfke.sk
e-mail: studiumnor@gmail.com
tel: +421 2 20851339

Letem světem

Amber Lyon, bývalá reportérka CNN, fotografka a trojnásobná držitelka ocenění Emmy Award, ještě jako zaměstnankyně přinesla světu **obraz praktik ve zpravodajské agentuře CNN**. Tam dostala příkazem vysílat falešné zprávy, pomínout informace nepříznivé pro vládu amerického prezidenta Obamy, naopak vhodně upravit zprávy, které pomáhají k dobrému obrazu jeho vlády a s konkrétním zacílením také manipulovat znění zpráv. Především však varuje, že **americká média záměrně vytváří propagandu vůči Íránu**, která tak má získat podporu veřejnosti pro invazi vojska. Podle Amber Lyon se opakuje **scénář před válkou v Iráku**. Tentokrát jsou však podle téhož scénáře demonizovány země jako Írán a Sýrie.

Je to už několik dní, kdy bylo možné zaznamenat reminiscence na březnovou oslavu Mezinárodního dne žen. Slovenská europoslankyně Anna Záborská k této příležitosti vydala článek s názvem „Matka, manželka, sestra, dcera, babka... **Dnes dostane ruže a zajtra riad z dnešnej oslavy**“, kde mimo jiné uvedla: „**Naša spoločnosť ešte stále neuznáva starostlivosť o dieťa či príbuzných ako skutočnú prácu. Hodnota tejto práce je pritom jasne merateľná, a to nielen v peniazoch.**“ Poukazuje na to, že mnohé relevantní studie – jedna aktuální z Norska – dokázaly, že čas, který stráví dítě v rodině, blízko své matky, mu dává do ži-

vota lepší základ, vyšší šance na dobrá studia (dokončení školní docházky!) i na nalezení dobrého uplatnění na trhu práce. Platy těchto dětí, které byly vychovány matkami v domácnosti, byly podle norské analýzy v jejich 30. roku věku o pět až osm procent vyšší než u dětí, které toto štěstí neměly.

Koláž: mimi

Anna Záborská upozornila na to, že **stárnutí a vymírání Evropy nelze zastavit, aniž bychom si sundali brýle falešné ideologie**. Výše uvedená skutečnost má mnohem vyšší váhu než např. výsledky průzkumu Evropské unie o postavení žen na trhu práce.

U žen ještě zůstaneme. Mnohým neunikla zpráva o tom, že hlavní město Praha, resp. její zastupitelé (zhusta TOP 09), navrhuji, **aby v návrhu zákona o regulaci prostituce figurovaly tyto „služby“ coby forma „řádného podnikání“**. Prý, že „prostituce tu byla, je a bude, a jejím přehlížením

nic nezměníme,“ řekl náměstek primátora Tomáš Hudeček. Tomu se říká vskutku solidární postoj s otrokyněmi sexuální mafie!

Máme však živou naději a řadu impulzů k tomu, abychom brali vážně náš úkol spolupracovat na šíření Božího království. A teď s novým papežem! Hned nás povzbuzuje, např. skrze slova, která pronesl na setkání kardinálského sboru: „**Jak nám mnohokrát svým učením – a naposledy také svým odvážným a pokorným gestem – připomněl papež Benedikt XVI., Kristus skrze svého Ducha vede svou Církev. Duch Svatý je svou oživující a sjednocující silou duší Církve – z mnohých činí jediné tělo, mystické Tělo Kristovo. Nepoddávejme se nikdy pesimismu, oné hořkosti, kterou nám denně předkládá ďábel. Nepodléhejme pesimismu a sklíčenosti – mějme pevnou jistotu, že Duch Svatý svým mocným vanutím dává Církvi odvahu vytrvat a také hledat nové způsoby, jak hlásat evangelium, abychom je přinesli až na konec země** (srov. Sk 1,8). Křesťanská pravda je přitažlivá a přesvědčivá, neboť odpovídá na hluboké potřeby lidského bytí svým přesvědčivým hlásáním Krista, jediného Spasitele celého člověka a všech lidí. Tato zvěst zůstává platná také dnes, jako byla na počátku křesťanství, když nastalo první velké misijní rozšíření evangelia. Tak jen, draží bratři, do toho!“

-zd-

24. 3. **Ne** Květná neděle
Iz 50,4-7, Žl 22, Flp 2,6-11, Lk 22,14 - 23,56
25. 3. **Po** sv. Dula, mučednice
Iz 42,1-7, Žl 27, Jan 12,1-11
26. 3. **Út** sv. Kastulus (Haštal), mučedník
Iz 49,1-6, Žl 71, Jan 13,21-33.36-38
27. 3. **St** sv. Rupert, biskup
Iz 50,4-9a, Žl 69, Mt 26,14-25
28. 3. **Čt** Zelený čtvrtek
Ex 12,1-8.11-14, Žl 116, I Kor 11,23-26, Jan 13,1-15
29. 3. **Pá** Velký pátek
Iz 52,13 - 53,12, Žl 31, Žid 4,14-16; 5,7-9, Jan 18,1 - 19,42
30. 3. **So** Bílá sobota

31. 3. **Ne** Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
Sk 10,34a.37-43, Žl 118, Kol 3,1-4, Jan 20,1-9
1. 4. **Po** sv. Makarius (Blahomír), opat
Sk 2,14.22b-33, Žl 16, Mt 28,8-15
2. 4. **Út** sv. František z Pauly, poustevník
Sk 2,36-41, Žl 33, Jan 20,11-18
3. 4. **St** sv. Nikita, hegumen a vyznavač
Sk 3,1-10, Žl 105, Lk 24,13-35
4. 4. **Čt** sv. Izidor, biskup a mučedník
Sk 3,11-26, Žl 8, Lk 24,35-48
5. 4. **Pá** sv. Vincenc Ferrerský, kněz
Sk 4,1-12, Žl 118, Jan 21,1-14
6. 4. **So** sv. Notger, mnich OSB
Sk 4,13-21, Žl 118, Mk 16,9-15

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

